

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154
august 2013 (Anul V) Nr. 54 (8 / 2013)

BOEM@

Live Literature

august 2013 (Anul V) Nr. 8 (54) - 40 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida ASPRA

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapArt Galați - Editura InfoRapArt

8 / 2013

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău

Redactor-șef online: Mihail Gălățanu

Redactor șef adjunct: Victor Cilincă

Redactori: Paul Sîn-Petru, Coriolan Păunescu, Saint-Simon Ajarescu, Constantin Oancă, A. G. Secară, Dimitrie Lupu, Patricia Lidia, Cristina Roșu, Cosmina Cosma

Grafică: Elena-Liliana Fluture

Tehnoredactare: Daniela Neculai

Colaboratori:

Maria Timuc (București), Luca Cipolla (Italia), Adalbert Gyuris (Germania), Melania Cuc (Bistrița), Tănase Carașca (Tulcea)

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul
www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: InfoRapArt

Email: boema@inforapart.ro,

petrerau@yahoo.com

Telefon: **0726 337376, 0336 800313**

ADRESA REDACȚIEI: Str. Cloșca, Nr. 1,
Bloc PS11, Sc. 8, Ap. 186, Galați, 800324

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: **0726 337376**

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.

Literatură și Artă

DIN CUPRINS

Poezie: Saint-Simon Ajarescu (p.4), Daniel Corbu (p.5), Constantin Oancă (p.6), Denisa Lepădatu (p.8), Melania Cuc (p.10), Gabriel Burtescu (p.15), Paul Sîn-Petru (p.17), Dumitru Cerna (p.20), Georgeta Resteman (p.25), Ștefan Radu Mușat (p.28), Coriolan Păunescu (p.29), Mariana Eftimie Kabbout (p.30), Olga Văduva (p.33), Ioana Elena Jalbă (p.35)

Proză: Silvia Pencu: Suflet rebut (p.9), Petre Rău: Bătrânul (p.16), Maria Tirenescu: De-ale vecinului Popa (p.37)

Cronică de carte: Petre Rău: Umorul – limbaj unic emoțional (p.18), Larisa Ileana Casangiu: Mihaela Burlacu – “Sinfonie pentru ciulini” (p.32)

Note de lectură: Carmen Doreal: Exercițiu frumos, precum “Mersul pe apă” (p.10), Paul Sîn-Petru: Înapoi la esențe (p.22), Dan Sîrbu: Despre “Cântec pentru mai târziu” (p.30)

Eseu: Patricia Lidia: Despre iubire / Despre temeri / Despre pace interioară (p.3), Cosmina Cosma: Eu sau statul? (p.12), Ștefan Lucian Mureșanu: Artă a sensului codificat în poezia bacoviană “Altfel” (p.26), Mădălina Boț - Nichita Stănescu, făuritor al cuvântului (p.34)

Interviu: Tănase Carașca: Poezia este o mișcare a sufletului în rugăciune (p.23)

In memoriam: Cezarina Adamescu: Singurătatea poetului (p.7)

Istorie: Tudose Tatu: Părintele Comisiei Europene a Dunării, Charles Cunningham (I) (p.36)

Anunț: Redacția: Concursul național de proză “Mihail Sadoveanu” (p.38), Redacția: Concurs de poezie și proză la Mizil, 2013 (p.38)

Cărți: Redacția: Cărți sosite la redacție (p.39)

Grafică:

Coperta I: Iurie Matei - Ruga pentru încetarea luptei între suflet și trup

Coperta a IV-a: Pictură algebrică - Fractal

Interior: Elena-Liliana Fluture

www.boema.inforapart.ro

Patricia LIDIA

Despre iubire

...sufletului pereche...

E atâta pace în jurul meu când ești lângă mine... și stau și mă gândesc, atunci când nu te mai simt printre degetele mele răsirate, oare ce-mi ești tu... O simplă iluzie, un vis sau un ideal la care voi tânji o viață întreagă?

Oare zeii ne-au închis două suflete pereche, unul tu, celălalt, eu, într-o sferă, fiind apoi despărțiți în două, de teama perfecțiunii? De e așa, înseamnă că amândoi vom rătăci prin univers până ce ne vom regăsi (dacă se va întâmpla!), sfera să o întregim... iubirea perfectă...

Ce este iubirea, până la urmă? Iubirea... o călătorie ce începe cu zâmbete și priviri, atunci când îți ascuți inima și nu propria rațiune... iubirea... acea picătură ce într-o clipă poate ajunge un ocean, unde îmbrățișarea buzelor este mai puternică decât îmbrățișarea mării... Iubirea nu înseamnă să aștepti ca furtuna să treacă, ci înseamnă să înveți să dansezi în ploaie... iubirea-i o pereche de ochelari de cal (alb, cu corn în frunte) prin care nu micile, ci marile defecte ale celuilalt devin nu numai calități, ci drog... restu-i doar dragoste...

Celor care le e dat să își afle sufletul pereche li se coboară raiul pe pământ și Dumnezeu își îndreaptă fața spre ei, pentru că uniunea lor înseamnă uniunea cu divinul; ei, ca trupuri, devin altare, iar ca suflete, îngerii păzitori ai altarelor.

Dragul meu suflet pereche, abia aștept să mă îndrăgostesc nebunește... să simt că aș merge până la capătul lumii după pleoapele tale, pe care vreau să le sărut... îmi este dor ca ochii mei să zăbovească din nou cât mai mult la fereastră, îmi e extrem de dor ca obrajii-mi să înfrunte din nou picăturile de ploaie... îmi este dor să simt din nou că roșesc atunci când îți aud cuvintele în apropierea gândurilor mele... să simt din nou că îmi tremură genunchii... îmi este dor ca atunci când vine vremea apusului să îmi așez obrajii între palmele tale și să nu mă mai gândesc cum va fi în ziua ce urmează... îmi e dor să mă îndrăgostesc nebunește... să fiu nebună de fericire... dar cel mai dor îmi este să trăiesc o asemenea uniune cu tine, sufletul meu pereche...

Știu cum este să simți mult și să gândești monstruos, să simți că lumea trece printr-o frântură de clipă dintr-un univers cu care n-ai nici o legătură în lumea ta. Știu cum este să simți că ai enorm de dăruit, dar ceilalți să nu vadă... să iubești pe cine nu trebuie și să fugi de cel care te poate distruge prin incapacitatea sa de a vedea. Știu cum este să simți că ești ales și din lumea în care trăiești, cel ales să nu vadă că îi poți schimba viața cum nimeni nu o va face. Știu de ce nu mă iubesc... Pentru ca să sufăr atunci când pierd, iubesc și după ce s-a terminat... Și știu și de ce mă iubesc... pentru că mă ridic de fiecare

dată, știu să râd, să respir și să te iubesc sincer, să fiu om când omenirea nu mai are nimic de dăruit. Așa sunt eu. Și cine nu mă vede așa, cine nu mă vede prin ceea ce sunt, să se retragă singuri... Ei pierd, nu eu...

Chiar dacă simt că furtuna e aproape, îmi las inima să cânte, sufletul să vibreze și iubirea ta mă va cuprinde, arătându-mi că nu sunt singură și că nu trebuie să-mi fie teamă... Numai cel ce nu crede în miracole nu va avea parte de ele...

Despre temeri

...către efemer...

Oglinzile mă sperie. Azi m-am întâlnit cu mine în timp ce traversam, grăbită, coridorul. Am rămas puțin surprinsă. Am refuzat cu desăvârșire să mă salut. Eram o impostoare.

„Ce?” mi-am spus surprinsă... „o umbră ce trece fantomatic pe scările vieții... urc, cobor... mereu aceeași mișcare iluzorie pe aceleași scări, la nesfârșit... urc, cobor... manifest împotriva mea...”

Tăcerea mă înconjoară. Personaje cochete coboară, rând pe rând, din oglindă, într-un iluzionism instantaneu al clipelor ce trec cu greu prin fața ochilor. Cu toții sunt doar actori fără replici pe o scenă prea aglomerată, ce este „viața mea”. Cred că ți-am mai spus că sunt îngrozită de oglinzi. Dialogul armoniei a dispărut.

Prin mine, mereu, călătoresc izvoarele luminii. Mă descumpan bidimensional. La margine de noapte, se făcuse toamnă. Și insipid de liniște. Prea multă tăcere, afară și în sufletul meu...

Cu teamă mă întâlnesc cu mine de fiecare dată, mereu o iau de la capăt. Cine e următoarea? Tot eu, bineînțeles... Problemă naivă de discurs, pe această filă de jurnal, amorfă și plină de praf. Da... sunt doar felul în care Dumnezeu alege să fie anonim.

Când pot începe să trăiesc? Chiar acum...

Despre pace interioară

...unui glas nestins...

Uneori avem impresia că suntem nedreptățiți... că viața nu ne oferă ceea ce vrem, ceea ce sperăm, ceea ce visăm... avem impresia că întreg universul conspiră împotriva noastră... că suntem limitați de timp și spațiu, de omenesc... de fapt, ce suntem noi? Un pumn de energie, într-o mână nepricepută... Nu suntem pe Pământ pentru a face lumea să devină ceea ce vrem noi, ci pentru a crea lumea pe care o dorim, atâta timp cât permitem și celorlalți să aibă lumea pe care și-o doresc. De fapt, viața e atât de simplă... un joc de poker pe dezbrăcate... cu fiecare clipă de viață în plus, o clipă de eternitate în minus... căci ce este de fapt viața, decât o iluzie a zilei de mâine, din Cutia Pandorei scoasă... Ce chestie bizară e mintea omului... un moment și se pare că universul tot îți e sfârșit când, de fapt, abia atunci se face lumină... și ce orizonturi infinite se deschid celui ce s-a decis, în sfârșit, să ia atitudine...!

(din volumul **Epistole târzii**)

Saint-Simon AJARESCU

(Din volumul *Metaîntâmplări*)

BIOPOEM (FEMARTIE ÎN HABITAT)

Lasă austrul

(survenit până aici prin atâtea filtre pelagice)

să cuprindă strident și verde! verde!

toată fereastra spartă ieri seară de meteoriți
deasupra esplanadei, messer -

Orice belvedere sortită ție divulgă niște
fruntarii de Paradis

nu-ndestul acoperite de Univers,

Crâmpeiele-ntinse velin ale pielii de pe obraji,
de pe mâini, de pe grumazul încă ne-nduplecat
vor simți cum domesticității curenți

ai habitatului dintre cărți

se sălbătesc abrupt ca-ntr-o junglă-miraj,
sonorizând! Înmiresmând! (mai întâi pentru
neuronii de strajă lunatică, apoi pentru toți neuronii)
ungherele din larg vâruite-n octombrie

Aici; aici la mezaninul frunții a i î n d u r a t

o iarnă întreagă, messer, urgia*

pricinuită de m o n ș t r i i - a n t i - c r e a ț i u n i i !

Lampa cu flogiston inepuizabil, masa (altar
nu masă), patul cu tâlpici de sanie, scaunele
cu clopoței, scrinul cu vitralii, oglinda cu
montură de nimb (are însă apa strâmbă la miazăzi
și asta nu-nseamnă oare că stinghiile moleculei

s-au cristalizat grosolan?!), soba
din geoda căreia un fenix roșu și dens
oaspete pe trei luni,

radiază drept fag drept lignit – oh,
numai lucruri dragi ție unul și unul terestre,

ori repetat aceleași foșnitoare căderi)

se depuneau

acolo unde nadirul tău vital

a fost maxim sub țanța de simetrie

ca o grindină lentă din paeite de sare!

Sufletul

cu tâlpile-i pline de bătucite papile pășea

(bucură-te, pofta umedă ia proporții!) zilnic pășea după ce
viscoalele cumulus își geometrizează mobilul, pășea

pe temelia gemă a vietății-omenești

dându-ți astfel fără popas, messer, acel
atâta de dârș și de dulce

g u s t d e - a t r a i

î n p o f i d a

generalizatei monstruoșității!

* Poem scris în urma învingerii unei maladii: frica!

AWENYR SAU AXONUL HAOSMIC

Celor fantascienți!

Chakrele din Ceruri ard cu focar transcendent!
cenușa lor – multicoloră – colbuieste irizat
pe poeți și pe sfinți...

Pronia de pe stele desfide Neantul, îmi spun, cu
avans

de pietate, după contemplațiile nocturne.

De când oare teaurizez, Awenyr, o soartă
de gradul zero?!...

Mădularele mele a l f i z i c e gata sunt
să te consimtă drept ca pe atoață

sufierea dragobiană dintotdeauna!

În ritmul Atracțiilor de Veci – aură pe aură

Fie-ne Penlumina –

Se toarce și se răsuțește Axonul Haosmin, îmi spun,
cu prevedere pioasă, în zori: ochii mi-s blonzi!

Tu deja trimisule al Pluralității de Lumi

Înspre Cei Asemenea Mie,

când până și vântoasele simple-mi depun pe inimă
omăt marțian,

când se-accelerează-ntre abisonauții de azi

fiecare vânt mai himeric,

m ă ț i i h o l b a t ! ! . . .

Awenyr, știu prea multe pentru un om viu... Nu uita...

Vreau fără contenire să am – suflu din suflu

fie-ne Duhul! –

întrega mea-ndreptățire desferece orice zig-zag
sideral –

crivăț! ori băltăreț! într-al meu

continuum viață-moarte,

un tânăr un ager un frumos m e n e h m

avid pentru lamura ta!...

Psihromu-i plin de semafoare liturgice și în somn!

Pe-Antena Turnului de Controlat Senzorii Sacri

și-au făcut condorii din Atlantida cuibarele

din frunze și flori de livan...

Vibrațiile dinspre mine pârâie-n zări pe-o spirală

Cu vârful în Genul Succedaneu!...

Frenetic laringe, fac invocări poliglote

de la portalul cu incintă vraște din Dragobaburg

ahtiat aspirând prin dubla vrană nazală! prin gură!,
silueta vivanță a boiului tău undiform:

ce orbitor asterism are Făptura-Undă și amplă
cât orizontul –

pe-alocurea fantasmatică încă,

(acolo pare lin frântă) dar cum se apropie larg,

mai densă îți este undirea divină

în imanență! în vlagă!...

Abureala vieții-Awenyr, gând la gând fie-ne Cugetul

de ți-ar governa, oh, de ți-ar governa,

fără întârziere și cumpăt,

înspre u n u l c a m i n e ,

Hârzobul din Empireu!...

...Aureola ta și a mea ține de focul de pe comori...

Daniel CORBU

TOPIREA

(Începusem să mor prea devreme)

Începusem să mor. Muream încet în fiecare zi
 în fiecare oră în fiecare secundă.
 Consultam tomurile sănătății și ale bolilor lumii
 zeci de tratate ale trecerii
 cărți despre regi glorioși
 gladiatori, cruciați, castelani și celebre madone,
 șamani, zoroaștri, exploratori, prinți ai curajului
 și papi intermediari ai Bunului Dumnezeu
 și din fiecare se înălța ca un abur

abia perceptibil revoltătorul firesc
 așa cum din adâncul materiei nimicul.

Începusem să mor vizibil. Îmi spuneau
 iubitele prietenii vecinii:
 Tu nu observi cum mori cu câtă evidență
 și impardonabil fast chiar fără un pic de rușine
 în văzul tuturor te topești ca o apă
 ce se scurge fără de noimă-n adâncuri
 sau ca o avere căzută pe mâna pă rădătorilor?

Începusem să mor prea vizibil. Vorbeam cu
 mult prea ocupatele celule, cu sinapsele, cuarcii,
 leptonii, gluonii
 și-i rugam să oprească un timp lunecarea
 de nesuportat pentru cei care chiar în acel moment
 mă acuzau de pierderea clasicei demnități
 a minimei decențe sociale.

Dar totul căzuse în autism și totul
 lucra în defavoarea mea și nici scepticismul
 nu-mi mai era biserica sfântă a rugăciunii

iar iubita cea nouă-mi spunea:

- Degeaba ai scris șase mii de poeme despre
 sâni mersul și părul meu auriu
 uite cât de vizibil mori în fiecare zi, în fiecare oră
 în fiecare clipă te zbați ca o floare tăiată
 și nu faci nimic. Nimic și nimic.

Iar plecarea mea e foarte aproape.

- De mă părăsești - spusei cu glasul pierdut - va fi
 o rană,

dar ce spun eu

va fi un dezastru mai feeric decât
 orice apus pentru că ești atât de așezată în
 inimă, în sânge iar sufletul mi-i ocupat în
 întregime.

Cum să te desprinzi?

Va fi o rană pe care-o vor vedea toți
 care se va scurge pe bulevardul Victoriei, pe
 strada Pușkin și

Lăpușneanu, pe stradela Baudelaire prin clădirea
 televiziunii centrale prin piețe cluburi
 de zi și de noapte o rană urâtă
 ca o lipicioasă meduză ca o inimă însângerață
 pulsând

în dezordine

ca un monstru uriaș.

Iar oamenii zice-vor: ce despărțire urâtă
 ca un mușuroi ca un oraș oceanic după
 apocalipticul tsunami!

- Fă ceva - îmi spune noua iubită - și pune
 capăt acestei ambiguități!

Dar eu continui să mor vizibil

în fiecare zi în fiecare oră

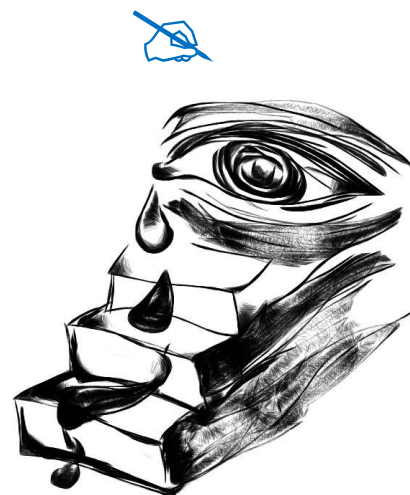
în fiecare secundă

crezând ca și vechii greci în destinul câștigului
 din pierderea lucrului de pierdut supus astfel
 măreției

pierzaniei și golului absolut

continui să mor vizibil cu nerușinare,
 în timp ce-mi îmbogățesc impunătoarea colecție
 de timbre și fluturi

sau fac adânci reverențe unei glorii de trei parale
 și uneori chiar ascult zile și nopți în șir
 cum din adâncul materiei urlă nimicul.

desen de Elena-Liliana Fluture

Constantin OANĂ

Toate tobele din lume
s-au adunat la sfârșitul Simfoniei a opta
de Gustav Mahler
cum cerurile vor trece cu trosnet
la sfârșitul veacului.
Trecem prin cântul acesta
cum cerul trece prin paginile Bibliei
cum salcâmii trec prin mijlocul păsărilor
sau florile prin inima culorilor.
Un fulger pe jumătate în viitor
și pe jumătate în sufletul meu.

După Facere Dumnezeu a constatat că toate
sunt bune foarte.
Dar ce e de făcut cu răul
care a intrat ulterior în lume
o dată cu păcătuirea primilor oameni?
Apostolul Pavel rezolvă problema când zice:
"Toate lucrează împreună
spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu".

A avut în vedere și rătăcirile estetice
atunci când Domnul a rostit parabola
despre fiul rătăcit.
În finalul Simfoniei a opta de Gustav Mahler
toba mare întărește nordul orchestrei
pe care-l sparge apoi un gong pustiitor
și nordul se varsă peste toate viorile din lume.
Munții se aruncă în prăpăstii
și lacrima sparge timpul
cum lumina pătrunde țesătura groasă a nopții.
Oamenii trec în fugă fie spre locul
unde toate se iartă
fie spre morminte aeriene
fie spre crăpăturile ospitaliere ale munților.
La orizontul care a mai rămas
apar îngerii cu trâmbețe
vestind o liniște desăvârșită.
Pentru sfârșitul acestei simfonii
au fost scrise cuvintele din finalul
Bibliei: "Am văzut un cer nou și un pământ nou".

Îngerul apare abia atunci când începe să se
dărâme
zidul aparențelor.
Uitarea apare abia atunci când un cântec este
îndulcit
cu dor de moarte.
Fără uitare poetul n-ar fi strigat
"Nu credeam să-nvăț a muri vreodată!"
Fără Mănăstirea Argeșului
Meșterul Manole n-ar fi zburat ca un înger
spre moarte
fără îndrăgostire n-aș fi știut că
inima mea este un poem.

M-am folosit de cuvinte din limba adamică a
limbii române
pentru a căuta nemurirea.
Și iată ce am găsit:
"Aceasta este viața veșnică:
să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu
adevărat."
Îngerul a tulburat apa din scaldătoarea
Betesda
și eu am coborât în ea să-mi vindec neputința.

Salvarea celui care doarme
e ca în locul lui să se trezească doi –
unul care să lupte
și altul care să-i caute trezirea furată.

Primăvară
privirea fierbe pe vârful munților
brazda lucește în lumina plugului
cocorii tulbură apele sudului
iar ciocârliia naște văzduhul.

Toamnă
nu frunzele se desprind de pe ramuri
ci timpul mă părăsește
nu păsările se duc în țările calde
ci eu plec din lume
nu ploaia cade pe pământ
ci pământul se vede din cer.

Problema nu e criza
ci Dumnezeu.
Când îl ai pe El nu-ți mai trebuie nimic
criza rămânând doar o posibilitate de
verificare a prezenței lui Dumnezeu
în viața noastră.
Criza este o neputință a lumii
care obligă la schimbarea mentalității.

Cezarina ADAMESCU

SINGURĂTATEA POETULUI IN MEMORIAM SIMON AJARESCU

Aflu de la doi colegi de scris gălățeni, că poetul Simon Ajarescu (Saint Simon) a murit pe data de 7 iunie 2013, la Căminul Spital de pe Strada Domnească, având internați pe termen lung sau definitiv, bolnavi țin-tuiți la pat sau în scaune pe rotile. Poetul Simon Ajarescu se afla internat aici, într-o discreție totală, de ceva timp. Nimeni din breasla scriitoricească gălățeană nu s-a învrednicit să-l viziteze sau să-l conducă pe ultimul drum. A fost luat de doi nepoți de frate și îngropat în data de 12 iunie, fără nici un om de cultură prezent. E mai mult decât trist. E revoltător. Poetul s-a retras în ultimii zece ani în apartamentul lui, obținut cu greu de la Primărie și nu mai ieșea aproape niciodată.

L-am văzut acum câțiva ani la Centrul Cultural "Dunărea de Jos", la o manifestare culturală. Era schimbat, înstrăinat, însingurat și trist. El care fusese gloria Galațiului. N-am cunoscut pe nimeni care să iubească mai mult Poezia.

L-am iubit, dar nu îndeajuns. L-am stimat, dar nu îndeajuns. L-am cultivat, însă nu îndeajuns. L-am cultivat opera. L-am învățat pe de rost. L-am recitat. Nimic nu a fost de ajuns. Pentru mine reprezenta culmea creației poetice, arhetipul Poetului, înrudit în spirit cu Eminescu.

Ieri, când am aflat, am fost răvășită. Iată condiția scriitorului român, care a trăit singur și și-a dedicat toată viața scrisului, îndeosebi Poeziei. „Nu-ți ciocăne nimeni la ușă”.

Cred că a murit de inimă rea. Că fusese uitat, neglijat, părăsit, dat la o parte, ținut la index.

Avea 77 de ani. Născut la Galați, în 3 martie 1936. N-a părăsit Galațiul niciodată. N-a văzut marea niciodată. Toată energia și-o consuma, împreună cu Poezia lui nocturnă. Lubita lui de-o viață. N-a avut bani să-și editeze decât vreo 5-6 cărți. Cu primele, „**Bio-poeme**”, „**Metaîntâmplări**”, „**Adresa unei stele**”, a fost mai ușor, că le-a publicat la Editura Tineretului și la Editura Eminescu. Cu greu a fost primit în Filiala de Sud-Est a Uniunii Scriitorilor. Era unul din Seniorii liricii gălățene. Dar nimeni nu recunoștea acest lucru. Ne e frică să recunoaștem, nu cumva să cădem cu o treaptă de pe podiumul pe care singuri ne-am cățărat.

Simon Ajarescu s-a născut sub semnul lui Eminescu. A urmat Școala de literatură un timp. Apoi s-a adâncit în substanța Eminescului într-o empatie extraordinară.

Una din cărțile lui se numește „**Eminescu versus Eminescu**” și e un superb omagiu adus poetului pe

care l-a iubit.

Iannis Ritsos spunea în „Sonata clarului de lună”: „*fiecare e singur în naștere, în iubire și în moarte*”. Câtă dreptate avea!

Simon Ajarescu - poetul prin excelență. Cel care a cunoscut o singură iubire: Poezia.

Poezie care, în cele din urmă, l-a trădat. Ca și ceilalți, de altfel. Acum, și-a luat poezia și a plecat în lumea lui.

A fost și a rămas cel mai bun. Avea o pensie mică, mică, micuță de tot. Și câteva mii de poeme, lungi, orchestrate amplu. Adică, toată averea.

Cel mai bun poet din Galați care și-a sfârșit zilele la azil. A murit ca un câine și n-a fost condus la groapă de nimeni. Poate că acum, se vor îndura să-l publice cu vreo pagină, în vreo revistă literară. Dacă nu cumva, cineva se va opune. Că oponenti, deh! cu duiumul.

Nu a avut niciodată, măcar o mașină de scris. De calculator, nici vorbă. Își scria poeziile pe azur, cu o pană de aur. Mai bine zis, cu o pană măiastră.

Poețimea ingrată din urbe, azi suspină printre lacrimi de crocodil: Săracul Ajarescu! Da, a fost un sărac. Unul din acei fericiți săraci, moștenitori ai Împărăției.

Singura lui avuție a fost Poezia.

A murit în preajma comemorării lui Eminescu. În fiecare an, îi citea versuri, în parc, la statuie. Un om frumos, drept, curat. În cele din urmă, rămas - numai om - cu toate slăbiciunile și neajunsurile lui: „Sunt om și nimic din ce-i omenesc nu mi-e străin”.

Măine, de ziua Eminescului, poate i se va citi și lui una.

Așa, spre aducere aminte. Și spre bătut obrazul. Halal breaslă!

Aflând de dispariția tragică (orice dispariție este tragică!) - a scriitorului gălățean Simon Ajarescu (Saint Simon Ajarescu așa cum îi plăcea în ultimul timp să semneze), gândul m-a dus, nu imediat, dar, după câteva zile și nopți total răvășitoare, la una din poeziile pe care le-am învățat la Școala de Artă, la Istoria Teatrului, poezie despre Pindar, mai precis, despre moartea poetului, deplâns de mulțime: „*Pindar, poetul cu renume / Pindar, dac-ar trăi ar scrie / Încă vreo patru-cinci volume!*” (citată din memorie).

Cred că una din Legile lui Murphy ar fi aceasta: nimeni nu este onorat în viață, ci numai după moarte, (unii - nici măcar după moarte) - aluzie la spusele Sfintei Scripturi: „Nici un profet nu e cinstit în țara lui” - referitoare la pericopa în care Isus Cristos ajunge la Nazaret, iar nazarenii se întrebau: „Nu e acela fiul teslarului?” - și nu au crezut că el era Mesia. Iar Isus nu a făcut nici o minune în cetatea aceea.

Că ne amintim de cei plecați de curând, numai după ce nu mai e posibil să-i avem în față, este aproape un truism. Memoria noastră s-a scurtat simțitor. Ne învățăm într-un „cerc strâmt” - vorba lui Eminescu, cu sau fără noroc, și nu ne vedem capul decât de ale noastre, fără să băgăm de seamă

(continuare în pag. 14)

Denisa LEPĂDATU

reîntâlnirea

mi-am desfăcut aripile
 înălțându-mă
 puțin câte puțin
 unicornii stelari zâmbeau
 așezându-se în mijlocul
 triumfiurilor
 ce le desenam
 pe iarba crescută
 între constelații
 fără să vreau
 am strivit cu un genunchi
 o floare
 și-am plâns
 n-am știut că lacrimile
 cădeau în cutia poștală
 a norilor
 și într-o zi am primit o scrisoare
 am găsit două frunze
 și două petale presate
 aștept să ne naștem din nou
 pe o altă planetă
 unde ghid ne va fi
 Cassiopeia

povești legănate

sunt aici
 prinsă între șoaptele esențiale
 picurate într-un continent
 nedescoperit
 cerul scrie de mână
 pe-o lacrimă a orizontului
 povești legănate
 s-adoarmă devreme
 nu știe cum rătăcesc
 prinsă-ntre încheieturile viselor
 căutând treptele către acoperiș
 simt cum în mine
 se rostogolesc
 întrebări calculate greșit
 lipesc norii cu iubire
 formând un al doilea cer
 invitat la masa visătorilor

spectacol de vară

să mă-nvelești
 dac-adorm între greierii
 ce-mi împletesc rochițe
 din povești citite la culcare
 ghemuită-ntre spice de grâu
 mă-ntreb cum poți uni
 două nopți de vară
 una senină și una ploioasă
 fără să le-atingi brațele
 aplauzi din loja
 în care stai comod
 așteptând
 următoarea premieră

dorință

spune-mi
 cum pot să cresc mai repede
 ia-mă de mână
 și du-mă acolo unde
 anii se adună
 voi culege zece fire
 din lanul acela
 și-apoi voi deschide
 ușile poveștilor
 lăsându-le să se plimbe
 nestinghere
 prin părul nepieptănat
 al purității mele
 vor râde speranțe
 crescute în ochi de copil
 ținându-mă pe genunchi
 vei spune puștoaico
 de ce te grăbești
 e timp pentru toate
 eu sunt

aștept împlinirea

planeta a dat din umeri
 când am întrebat-o
 dacă nu a obosit
 să se rotească
 oferind noi date pentru
 cercetare
 am înghesuit în rucsac
 câteva constelații rătăcite
 le-am auzit strigându-mă
 dar nu m-am oprit
 ținându-le strâns
 am alergat
 până la cel mai înalt vis
 așezându-le
 pe cerul țesut din
 idealuri
 aștept împlinirea
 până atunci m-acoperă
 Venus
 cu aripa sa luminoasă
 ne puteți zări uneori
 cu telescopul

Silvia PENCU

Suflet rebut

„Îți voi arăta! Lumea aceasta este atât de frumoasă!” Cine a zis această prostie? Pe ce se bazează acest nonsens, căci eu nu pot înțelege! Doar să îți deschizi ochii și să privești în jur, să simți aerul în care nu zboară decât demoni, să întinzi mâna și să pipăi iarba care a încolțit din sânge uman, sau, să arunci o piatră în balta liniștită, să te uimești de cercurile concentrice, care nu sunt decât strigătele de ajutor ale sufletelor rebut din lad, atunci... atunci îmi vei da mie dreptate.

Mi-ai promis că nimeni nu va plânge.

Atunci, de ce nu pot să scriu, de ce vreau să o fac și nu pot? De ce pixul mi se poticnește la fiecare pas și nu mă lasă să continui? De ce mâna mea se grăbește, dar creierul mă doare?

Eliberarea îmi e știrbită.

Ai avut dreptate. Nimeni nu va plânge. Cu toate astea, sufletul mi se strânge. De ce nu sunt ca ei? Eu nu mă încadrez în categoria lor, eu m-am născut alături de sufletele rătăcitoare ce au murit prea repede, căci acum sunt singură. Mâinile, corpul, picioarele sunt la fel, dar sângele meu incolor mă face să mă depărtez de rasa lor.

Eu fac parte dintr-o rasă lividă, o rasă ce nu trebuie să existe, ce a rupt bariera impusă de Creator. Ca pedeapsă noi nu existăm, noi suntem doar o tentativă a vieții.

Motorul meu nu merge cu benzină, ci cu cerneală. Pe dinăuntru pereții ființei mele sunt înveninați de un negru înghețat. Blocurile acelea de gheață nu se topesc niciodată, îmi fac trupul greu, zilnic târâsc după mine o Fecioară de Fier.

Văd cum o dată cu această apă murdară, învolburată de gânduri și păcate, se scurge o sevă galben-pal, ce se depărtează de râul mamă.

Fluviul acesta mamă încă mai bănuie speriat pe străzile ce nu pot înghiți mai mult, căutându-și cu disperare progenitura.

Degeaba... acesta s-a amestecat de mult cu un alt

râu, care l-a recunoscut ca fiind născut din coasta lui.

Dar și acest râu, ce oricum știe că va muri îndată ce furia soarelui se va pogori, își neagă originile, încearcă să i se sustragă destinului. Ploaia bate în geam, dorind să îl dărâme.

Acei copii-ploaie vor să mă avertizeze. De ce îmi cer mie ajutorul? Nu mai vreau să trec prin ploaie drept iubitor al ei.

Cu toate acestea, mă strigă, înăbușindu-mi somnul. Dimineața e finalul. Orașul mi-a fost asediat în totalitate.

Universul a fost pictat într-un gri monoton. Picioarele topite în plumb se mișcă cu greu printre dușmanul acesta curgător.

Mașinile au fost luate prin surprindere, căci se chinuie exagerat să treacă prin aceste râuri disperate să se unească fiecare cu progenitura sa.

De ce îmi cer ajutorul? De ce cred că eu i-aș putea ajuta ca prin asedierea orașului să mă asedieze pe mine? De ce copiii-ploaie sunt atât de naivi?

Dar nu mai am timp. Albul geamurilor contrastează prea puternic cu griul blocurilor bolnave, încrustate în mediocritate. Acești copii nu fac decât să amplifice această imagine derutantă. Ochii mei văd alb. Bucățelele acelea de sticlă înrămată în alb seamănă cu niște ochi săpați în corpurile murdare ale unor blocuri monstroase.

Ochii ce mă privesc neîncetat mă fac să simt că orbesc, e ca și când puterea lor stoarce de sevă puterea ochilor mei.

Chiar atât de mult mă urăști? Mă urmărești la orice pas doar pentru că vrei să mă distrugi?

Fecioara mea de Fier ruginește în aceste valuri. Devine mai grea, mă apasă cu fiecare minut mai mult.

Armura aceasta nu e menită să mă protejeze. Din contră, creează efectul invers. Îmi consumă energia, mă mănâncă pe interior fără milă, de parcă acele blocuri de gheață, pătate de cerneala ce curge fără oprire, au mucegăit. Căci doar ce e stricat place acelor guri nesătule, păcătoase.

Din aceste valuri arâmii se zbat oameni slabi, ce încearcă să scape de calamitate, reușind în cele din urmă doar tragicul contrariu. Alunecă cu toții înapoi, se trag de mâini și de picioare disperați, cad în groapa de suflete.

Acum pot să simt furia picăturilor. Acesta este efectul nesupunerii mele. Ostașii uzi mășăluiesc zgomotos pe străzi, luând cu asalt fiecare bucățiță de uscat.

Nu au dorit decât să își regăsească urmașii și să dăinuie astfel măcar cu o zi mai mult decât sunt programați de destin.

Corpul meu tremură asemeni unor fire imagine de pânză, făurită de păianjen.

Când soarele iese din nori firele zboară, se unesc într-un anumit punct, iar apoi se desfac iar, asemeni unui ghem de ațe, mâncat de molii.

(continuare în pag. 37)

Carmen DOREAL

Exercițiu frumos, precum "Mersul pe Apă" al poetei Melania Cuc

Se citește dintr-o suflare poezia d-nei Melania Cuc, autentică și suplă, asemeni "mersului pe apă", ce aduce, între două coperi purtătoare de frumos, sufletul autoarei, nemurit în cuvinte cu înțelesuri profunde. "La ce bun să ne lamentăm, / Să căutăm sufletul înafara trupului / Care exersează mersul pe apă / ...Sticla adusă de valuri / A înflorit peste noapte / Și tot ceea ce îți spunem la micul dejun / Este poezia pe care o voi scrie / În genunchi, pe un trandafir de hârtie" (Mersul pe apă).

Poeta este plină de umor hâtru, "Alunecă printre degete" în metafore cu dinți ascuțiți, acuză jocul absurdului impus de trista realitate, biciuită de fluxul năvalnic, observator, al unei creativități ieșită din comun.

"De acum pot alerga desculță / Prin zăpada pe care tu o cosești / Dimineața devreme / Până când nu au venit cei de la salubritate / Cu sacii negri de plastic. / Am învățat să fac curățenie / În viață și în dulapul cu medicamente, / Reușesc să aprind și să sting lumânările / De la capătul scării, / Locul unde stă în așteptare / Singurul tablou serios de familie".

Abilitatea plină de vocația artistului plastic, în același timp, ne adeverește încă o dată capacitatea indiscutabilă a poetei de a reface în această carte un doar "mersul pe apă" al unui suflet nobil în căutarea nostalgică a tot ce înseamnă viața, dincolo de somnul memoriei, surprinsă între dureros și frumos, "Când, nebuni, executăm / Alt exercițiu perfect adaptabil la stres. / Repetăm zilele și spațiul și timpul / Peste care palma lovește cu triumph / ... Tolănită-i povestea din care doar / Mersul de mârtoagă se mai simte / Ca un val de nisip / Ce îmi va umple urechile, ochii și gura" (Pe carpeta turcească).

Dincolo de imagini derulate cu fidelitatea unei studii rigurose și de responsabilități cotidiene surprinse ca într-un decor cinematografic, "Pe asphalt, / Vacile de lapte merg la pășune / În coloana perfect adaptabilă la situație" (Glumiță) ne întâmpină vocea puternică a poetei ridicându-se împotriva inaptitudinilor unei societăți obosite și sufocate de această luptă dureroasă cu viața, dusă până la absurd. "La bariera, dincolo de care / Santinelele asmuțeau câinii la umbre. / Alte persoane fără adăpost / Ar putea viețui în pustiu. / Simion Stălpnicul e un nume doar / Pe cuierul de lemn. / În lumea asta cu rețetare pierdute, / Sunt stăpâna pe lingura cu sare..." (Masa fără copiii flămânzi).

Este multă sare și piper în mesajul poetic al Melaniei Cuc, ca un strigăt al disperării spre infinit! Această inconfundabilă voce ne invită provocator să încercăm curajul de a trăi drept și sfânt, cu acest exercițiu de frumos al "mersului pe apă". Melania Cuc, felicitări!!!

Melania CUC

Anotimp stacojiu

În birtul cu absint interzis
Pictorii noului val
Schițează umbre chinezești pe pereți.
Azi și eu sunt Aici!
De mâine am să vă scriu negreșit
Despre semințele din macii de câmp
Și despre cum vagabondul a fost răstignit
Cu iadeșul păsării-n gât.
Și-apoi?
Prin sticla ferestrei se treieră-n umbră
Străina cu inelul coclit.
Este doar un anotimp stacojiu ca gulerul vestei
Prin care lumina înnoadă
Cele patru puncte cardinale
ale întrebărilor tale.
Busola nici ea nu mai are direcție.
Nu te baza pe intuiția mea de femeie;
Eu doar am reinventat halba cu bere
Și recipientul cu parfum ieftin
De violete!
- E ora închiderii!
Ne anunță birtașul cu șorț scorojit
Și umbrele noastre se preling ca un unt
Prin pereții tapetați cu frunze uscate de mirt.

Curtea se retrage

Sfârâmată sunt ca o nucă
Între palmele tale înroșite de sânge și aplauze.
Spectacolul continuă cu cassa închisă.
Mărșăluiesc mercenarii prin burgul
Cu șifonuri dalbe în portaluri cu orbite adânci.
Pe bulevardul podit cu smălțul
decorațiilor militare
Teii cresc crucea altui prunc cu nume lisus.
Un scenariu în care
Nu mai am nimica de spus.
- Dar cine sunt eu, tată, aici,
Dincoace de lentila care ochiu-mi orbește?
În miopia generalizată caut vinovatul.
- Curtea se retrage! Anunță magistratul
Și toate imaginile din cărțile tale poștale
Mi se șterg din memorie.
Certitudinea a ars odată cu mucusul țigării
În pumnul pe care îl strâng, îl strâng...

(continuare în pag. 11)

Nu s-a născut

La casa poporului e seară de gală.
 Mamele beau șampanie scumpă
 Și pruncii cu părul de aur încă nu s-au născut.
 Jos, pe rigola din stradă,
 Mărunțișul s-a prelins în cutia viorii fără arcuș.
 Sună a gol imnul slavei
 Și... știu că vă vorbesc în deșert
 Despre seri cu miros de santal și fotolii de vinilin roz.
 - Ea minte de stinge când spune că...
 Știe cum se pășește pe valuri și
 Că... nu și-ar vinde fratele pe niciun pumn de țechini!
 Poetul este doar o coajă de drojdie în pâine
 Iar basmul spus de el este un os pentru câini.
 Iaca, eu, poporul, pocnesc din trei degete
 Și smălțurile ceștii cu ceai scump a pleznit! -
 Șuieră vântul în urechea-mi cu cercelul
 de zahăr mușcat.

Laser

S-a închegat perfect sângele tău în pumnul
 Unde își fac veacul mistreții sălbatici.
 Armele au ieșit din rastele cu stângul.
 E zi de execuție și banderola se leagă la ochi.
 Hăitașii dansează tangou pe ziarul în care
 Negustorii ambalau în seara trecută
 Hamsii.
 Umblă moartea în rochie mov pe tabla de șah.
 Un chiolhan se anunță la timpul probabil
 Și munții sălbatici sunt luați cu asalt.
 Eu sunt casnică;
 Stau și dumeric pâinea în laptele praf.
 Cerul este o gingie roșie
 În care crește incisivul forțat.

Mereu norocoși

Am ochii legați cu roșu tifon
 Și cuvintele mele oarbe sunt purtate de mână
 Plimbate pe limba mușcată și pe buzele
 mânjite cu ruj.
 - Frivolă este femeia ce cântă despre dragoste
 În turnul de apă al orașului nou.
 Vorbește vecina în timp ce eu continui
 Să răsădesc pietre de râu pe sub scara
 care urcă la cer.
 Și zilele mele
 Și zilele ei
 Zilele se adună pe geana umbrelei de soare.
 Nu mai e nimic de făcut
 Nimic de recunoscut
 Aici, în sterilul pe care vântul îl pulberă
 Printre degetele vopsite cu cerneală de trei lei sticla.
 Albastru ca cerul este mirosul veșniciei
 Pe care o împart
 După tabla de materii a anului pe care l-am pierdut.
 Ignorantă, cu ochii legați în roșu tifon

Aștept să crească, să rodească pietrele pe care
 Doarme șarpele din Eden.
 În buzunarul vestei bunicului mort.
 Undeva, cândva...
 Ticăie ceasul fără să-l fi "întors" careva.

Măsura

Am aprins felinarul.
 Tu ai adus cântarul și împreună
 Cântărim inima bătrânei marionete.
 Eu sunt proprietarul veșmintelor rupte,
 Tu, bărbatul care
 l-a suflat aburul trufiei în nări
 A iubit jucăria, apoi a uitat-o.
 Și... se adună de jur împrejurul perechii
 Bocitoarele, gălăgioase, obeze
 Și cu gust de sânge tânăr în gură.
 Știrbă este numai măsura.
 În noaptea asta
 Care cade odată cu capul infantei.
 Se rostogolește pe tipsia de aur.

Și iarăși e sărbătoare de nuntă în cetatea
 Despre s-au scris cărți în limbi gata moarte.
 Unitățile de măsurat sufletul
 Sunt necunoscute.
 Noi suntem doar zarafii,
 Numărătorii mărunțișului
 Din cutia de rezonanță a instrumentului
 Pe care contăm când pocnește
 revolverul în tâmplă.

Masa pe care scriu

În livezi,
 Rodiile au rămas neculese.
 Viespii se îngrașă și trec prin urechea de ac
 Ca niște cămile de circ.
 Contorsionat este și peisajul
 Cu zilierii dormind în căruțele fără coviltir.
 - Fiii de pripas se întorc la matcă
 Și vita naște vițelul de aur în lanț.
 Merg din instinct
 Pe linie strâmbă între verșaii metaliferi.
 Nu s-a inventat lonja de siguranță
 Nici plasa ce va sta sub cupola de care
 Trapezul se leagă-n gol.
 Un circ ambulat și femeia-șarpe.
 Atât îmi amintesc din moartea care va veni
 Să-mi ia măsura degetului pentru inel.
 Lemnul mesei la care scriu scârțâie,
 Ofează ca o divă în ultima sa reprezentație
 de vodevil.

Cosmina COSMA

EU SAU STATUL?

Când sunt întrebați despre America, în general, majoritatea oamenilor se opresc la perioada 1940-1960, sau altfel spus, se raportează la contracultură, iar în cele ce urmează îmi propun să ofer o explicație asupra acestui fenomen, din prisma relației eu și/sau statul.

Din punct de vedere istoric, această perioadă reprezintă una dintre puținele epoci ale secolului XX care a produs efervescență la cele mai înalte cote. După încheierea războiului, americanii, îmbătați de succes, sunt mândri de forța lor militară (oamenii tineri, veniți din război, începeau să-și întemeieze propriile familii) și industrială (datorită fondului financiar rămas, 6% din populația mondială ajunge să consume 2/3 din consumul total). S-ar zice că anul 1946 generează o epocă de vis, ideea de belșug fără sfârșit fiind promovată inclusiv la nivel media, premisa sub care se „vindea” (în special femeilor casnice) fiind aceea conform căreia poți să fii mai bun, cumpărând cât mai mult. Așa a început frenetia cumpărării, a face cumpărături devenind o activitate competitivă, care clasa oamenii în funcție de noile achiziții. Astfel, producătorii de marketing reușesc să provoace o pseudo-impresie, conform căreia, prin cumpărarea unor articole, se cumpără practic un nou stil de viață.

În ciuda unei industrii hiperorganizate și estetizate, aceasta capătă totuși o altă fațetă, pe care marea majoritate nici nu o observă: perspectiva asupra timpului (timpul câștigat prin lipsa efortului fizic se transformă într-un timp petrecut în încercarea de a depăși tehnologicul, la locul de muncă). Herbert Marcuse¹ observa foarte bine trecerea de la mentalitatea ce promova o societate artizanală, la una ce pune preț pe tehnologic, afirmând că trecerea de la munca manuală la munca de serie constituie cel mai bulversant mod de alienare. Dar cum e posibil așa ceva? Doar nu am afirmat mai sus că cel mai bun e cel care cumpără mai mult? Și ce e rău în a avea acasă un aparat care să întreprindă o muncă de tip casnic poate chiar mai bine decât ai face-o personal? E adevărat, nu e nimic rău în asta. Singurul lucru asupra căruia am o obiecție rămâne totuși, gestionarea timpului. Logica merge pe principiul că un timp excesiv acordat odihnei poate constitui un lucru negativ: odihna nu aduce niciun folos financiar. Aici cred eu că intervine ruptura, deoarece, atâta timp cât munca ajunge să devină o obsesie socială, alternând percepția asupra vieții, generând chiar moartea (prin raportare la tehnologie, din perspectiva propriei imperfectiuni), putem să vorbim despre o ruptură, nu-i așa?

Mi se pare foarte interesantă această trecere de la o societate ce ar putea părea leneșă (având la dispoziție multitudinea de aparate electrocasnice), la una de tip robotizant, în care tehnologicul pare-se că se transformă în principalul dușman al omului, caracterizat acum de anxietate, frustrare și dezechilibru în ceea ce privește relația de familie (golul produs între timpul liber și timpul acordat). Totuși, această schimbare pare inexistentă în ochii guvernului. Ceea ce îi interesează pe ei este însă consumismul (oamenii ce cumpără în cantități exorbitante ajung să nu mai producă, acest factor urmând să ducă în scurt timp la o producție bazată doar pe import, ceea ce ar putea genera un real dezechilibru). Aici intervine frica, o frică ce vizează în primul rând scăderea puterii și, implicit, a controlului, sau, de ce nu, decăderea. Așa se explică, poate, orchestrarea subtilă, „din culise”, menită a regla unele disfuncționalități sociale și psihologice interne. Așa se explică, poate, și motivele pentru care americanii salvează un popor ce nu vrea să fie salvat, idealul „nobil” de salvare al Vietnamului de Sud devenind din ce în ce mai greu de mimat și datorită actelor doveditoare, ce ies mai târziu la suprafață și arată că, de fapt, Vietnamul nu era manipulator, ci manipulat (ex. *Pentagon Papers*). Așa cred că se justifică și aroganța sau ignoranța manifestate cu privire la cultura vietnameză, sau imaginea negativă hiperbolizată, pe care cultura americană a creat-o mai mult pentru a se oglindi antitetice pe sine, apariția celebrului „Red Scare”, în care bătălia adevărată nu era între comuniști vs. democrați, ci între SUA vs. URSS. Totul a ținut de un mecanism de propagandă foarte rafinat, ce și-a propus să restructureze societatea americană, prin hiperorganizare. Însă nu toți oamenii par să observe acest lucru. Societatea se divizează astfel în două: cei care consideră corespunzător spiritul epocii și cei care se răzvrătesc împotriva unui stat care pare să nu răspundă la interesele individului. Acel „movement” (termen folosit deseori de americani pentru a descrie „trezirea” individului la realitate) punctează direct aspirația la propria individualitate, îngrădită de instituțiile care încercă să scoată doar produse de serie.

Conștienți de faptul că productivitatea înseamnă distrugere, că știința contribuie la apocalipsă, oamenii nu uită nici faptul că organismul uman este obligat să se adapteze pentru ceea ce îi este oferit. De aici pornește alienarea, cauză directă a inutilității răzvrătirii împotriva conformismului. Cei ce nu se dau însă bătuți, sunt reprezentați de noua generație baby boom, care se reunesc sub forma unui grup ce manifestă cu ardoare dorința de a elibera exprimarea sinelui și de a respinge convențiile clasei de mijloc, de a îmbrățișa viața, dar viața așa cum o vedeau ei, iar modul în care o vedeau era pentru mulți de-a dreptul șocant: generația beat (termenul, folosit pentru prima dată de Jack Kerouac² pentru a ilustra o viață boemă, plină de extaze

(continuare în pag. 13)

explozive și călătorii maniace, ajunge să fie folosit de orice tânăr rebel, care se îndepărta de viața clasei de mijloc). În anii '60 însă, revoltele pasive se transformă în revolte politice agresive, manifestate în două direcții: Noua Stângă (reprezentată de studenții care luptă în special împotriva războiului din Vietnam) și contracultura (prin care generația beat "anii '50" și hipsterii „anii '60" manifestă atracția eliberării, act încurajator și în ceea ce privește minoritățile rasiale „negrii" sau de gen „emanciparea femeii"). Oamenii ajung să-și piardă încrederea în guvern (în special ca urmare a lipsei de sinceritate a acestuia în prezentarea motivelor pentru care SUA s-a implicat în conflictul din Vietnam). Așadar, logica dominației pierde teren, datorită acestor „explozii" de indignare, în care societatea refuză a se lăsa încapsulată. Statul apare astfel ca un fascist, iar gândirea EU (societatea individuală) vs. EL (statul colectiv) adâncește conflictele, în loc să le rezolve.

Visul unei societăți mărețe se spulberă, degerând în acte de violență. Acest lucru este sancționat de către stat, prin arestări și pedepse acordate protestatarilor, sub pretextul ce ia numele „delicvenței juvenile". Revolta devine așadar sinonimul delicvenței, catalogat a fi drept rezultatul disconfortului pe care mulți adulți îl manifestă față de copii. Statul mușamalizează din nou, aruncând vina pe părinții din ce în ce mai ocupați, care nu mai au timp să-și educe copiii într-un mediu propice. Din nou apare panica (cuvântul care îi neliniștește cel mai mult) și din nou (la fel ca în cazurile anterioare), prin persuasiune, statul reușește să convingă o societate destul de suspicioasă la ideea de manipulare.

O altă strategie folosită în scopul restructurării societății americane a fost „contaminarea" Americii cu acte comuniste, împotriva cărora trebuie luate măsuri urgente, pentru a se continua apoi cu isteria anticomunistă, condusă de J. McCarthy. Spaima datorată de un război de tip comunist ce ar putea apărea din moment în moment, atinge uneori limita ridicolului, în care oamenii ajung chiar să-și construiască buncăre, ferindu-se de un război don-quiotesch, ce nu avea niciun fel de concretețe materială. În aceste circumstanțe, istoria ne apare ca fiind una instrumentalizată, folosită îndeosebi pentru a „corecta", în favoarea responsabilității și a patriotismului.

Problemele epocii sunt tratate însă și la nivel artistic. De exemplu, în mainstreamul muzical, apariția unui filon generos de cântece dedicate vieții, nu își propun să celebreze celebra tinerețe americană, ci reflectă aceleași probleme cu care se confruntă societatea. Războiul Rece, rasismul, conflictul din Vietnam sau confuzia tinerilor în raport cu valorile americane, reprezintă teme predilecte abordate de industria muzicală, festivalul de la Woodstock³ fiind un exemplu elocvent în acest sens.

În altă ordine de idei, și ecranizările sunt inspirate de delicvența juvenilă și de lupta dintre generații, punând accent în special pe puterea de regenerare a suburbiilor, în care sălășluiește sufletul american autentic. Să ne gândim de pildă la *Rebel Without a Cause*⁴, supranumit filmul iconic al adolescenților

deceniului 6 și la setul de simboluri (culoarea roșie, șorțul purtat de figura paternă, imaginea psihopatului, delicvența juvenilă, moartea lui Plato etc.) ce reușesc să îmbine sensibilități ale unor epoci diferite. Cu toate acestea, filmul a fost întrerupt pentru o perioadă, pe motiv că intenția regizorului ar fi fost aceea de a glorifica băutura, fumatul și gangsterismul. Așadar, din nou statul e cel care schimbă direcția, de data aceasta cu ajutorul cenzurii, prin care le oferă producătorilor o „șansă". Astfel, filmele ajung să nu mai aibă de-a face cu lucruri ce i-ar putea influența negativ pe americani, promovând în schimb o societate americană energetică și triumfalistă, care-i îndeamnă pe spectatori să se identifice cu pozitivismul comportamental al protagoniștilor (ex. *A Screen Guide for Americans*⁵). Cert e că acesta a fost cel mai ușor mod prin care statul își putea infiltra ideile, având filmele de partea lor.

Tineri dezamăgiți, care vor să depășească regulile impuse, se găsesc și în subiecte din literatură, scrisul devenind un adevărat exercițiu de meditație, și, de ce nu, un generator al soluțiilor virtuale. Intelectualii americani văd în cultura de masă o cheie de a înțelege societatea, unii autori lăsând în urmă scrieri valoroase nu doar pentru tinerii generației '50-'60. Cenzura apare însă și pe acest palier, încercând să le demonstreze părinților că evenimentele din cărți (ex. crimele) reprezintă principalul factor ce incită mințile copiilor. Astfel, unii autori se confruntă cu refuzul în a li se tipări asemenea cărți, din cauza violenței temelor propuse. Un susținător înfocat al acestei idei, se dovedește a fi Fredric Wertham, care vede cărțile ca pe o realitate a altei mass-media, dorința lui fiind aceea de a interzice copiilor sub 15 ani accesul la cărțile de acest gen. Cu toate acestea, cărți care au avut un mare impact asupra publicului, schimbând chiar cursul literaturii americane, au existat. Așa se întâmplă de pildă cu romanul lui Jack Kerouack⁶, supranumit „romanul generației beat". Prin relatarea unui mod de viață specific, care surprinde o lume a libertății și a extazului, opusă unei societăți convenționale, autorul reușește să creeze un șablon, o „etichetă" a unei epoci, alături de alți scriitori de prestigiu, precum A. Ginsberg, W. Salinger, K. Kesey, W. Burroughs, L. Ferlinghetti etc. Dintre toți aceștia, mi-ar plăcea să mă opresc la Kesey, trasând în linii mari elementele ce fac din romanul acestuia o variantă a eternei tragedii americane, reactualizată în condițiile agravante ale societății postbelice. Personal, am asemănat structura romanului *Zbor deasupra unui cuib de cuci* (cu titlul original *A Flew Over the Cuckoo's Nest*) cu o structură de tip păianjen, ce are în centru o națiune care manifestă abordări diferite. Cert e că se observă în toată această luptă dintre cele două tabere (personalul vs. bolnavii internați) o miză politică, dacă corelăm simbolurile ce împânzesc romanul cu situația politică a vremii.

Povestea se derulează într-un spital psihiatric, în care personalul spitalului ierarhizează bol-

(continuare în pag. 14)

navii, pentru ca aceștia să poată fi supravegheați mai eficient. Astfel, avem de a face cu o așa-zisă clasificare a bolnavilor, în „activi” (internați cu stări ușoare, dar care trebuie să se supună aceluiași reguli ce funcționează cu precizia unui ceas) și „cronici” („activi” transformați de către personal, datorită neîncadrării în regulile impuse și dați ca modele actualilor „activi”). La fel stau lucrurile și în cazul situației politice din acea perioadă: avem de-a face cu o categorie de oameni ce nu văd sau nu vor să vadă (presați de teamă), situația în care se află și cu o altă categorie – cea a răzvrătiților împotriva sistemului, categorie blamată și sancționată. Peste toată tevătura plutește o atmosferă neclară, plină de contradicții și îndoieli, la fel ca mașina de ceață ce funcționează regulat în spitalul psihiatric, adevărată uzină de readaptare a indivizilor la societatea americană programată. Grupul opus (cel pe care îl voi corela cu statul) e reprezentat de angajații spitalului, figura tutelară rămânând cea a sorei șefe, conștientă de puterea cu care a fost înzestrată, chiar și atunci când pierde teren în fața noului pacient, McMurphy: *Mai pierd din când în când câte-un metru de teren, dar știu s-aștept, să fiu calmă, răbdătoare și încrezătoare, căci am aflat că pentru mine nu există înfrângere cu adevărat.*⁷

McMurphy reprezintă figura răzvrătitului proaspăt venit, neprelucrat încă de sistem, singurul deci care le poate da celorlați salvarea. De aceea el pătrunde în sanatoriu benevol și refuză să-l părăsească, chiar și atunci când i se ivește o asemenea oportunitate (nu evadează după planul propus și nu își dă osteneala să plece nici atunci când, din neatenția supraveghetorilor, plasa rămâne întredeschisă). Autorul induce destul de subtil însă, ideea de predestinare, personajul principal fiind unica sursă ce poate modifica aspectul fortificării celor puternici prin sfâșierea celor slabi, schimbând variabilele. Cu toate că în final nu reușește să înfrângă sistemul, în ochii colegilor lui, acesta devine un „superpsihopat”, caracterizat serio-comic, cu mijloacele moderne ale comicsurilor americane, începând cu aspectul fizic (ce trimite înspre un cowboy afișat pe o peliculă de film) și continuând cu biografia anterioară („cazierul” ce îi pune eticheta de delicvent), sau cu modul său vital, agresiv și extrovertit de comportament (e de apreciat inventivitatea și agerimea minții, a căror armă principală devine râsul persiflant).

Metafora dată de Mc Murphy este menită să explice realitatea din imediata vecinătate: *Cârdul ăsta descoperă o pată de sânge pe vreunul din pușori și sar cu toții s-o ciugulească, până-l sfâșie pe pușor în bucățele, cu oase și fulgi cu tot. Dar în chip firesc, alți câțiva din stol se mânjesc cu sânge în îmbulzeală, și atunci vine și rândul lor. După care alți câțiva ajung să se mânjească și-s sfâșiați în bucăți, și apoi alții și alții. Ehei, un chiolhan din ăsta de ciuguleală poate să înghită un stol întreg în doar câteva ceasuri*⁸. Este vorba despre exact aceeași metodă aplicată în activitatea de zi cu zi, în cazul celor care sunt acuzați pe nedrept de anticomunism. E interesant însă că aproape întotdeauna, cei ce stau pe banca acuzaților sunt imigranți veniți aici, paradoxal, tocmai pentru a scăpa de „mania” comunistilor, pedeapsa dată deseori fiind aceea a retragerii cetățeniei americane. În mod surprinzător, cel care iese

triumfător în finalul romanului este tocmai un imigrant, singurul care reușește să „zboare deasupra cuibului”, după moartea lui Mc Murphy.

Cu timpul însă, vor reuși să „zboare”, dezâncorsetându-se de reguli și refuzând a se încorpora în sistem și cei ce luptă în favoarea aceluiași țel: dorința de a schimba o situație nefavorabilă, revolta și protestul fiind elementele caracteristice care fac trecerea înspre anii '70.

¹ Herbert Marcuse, *Scrieri filozofice*, traducere de Ion Herdan, Sorin Vieru, Vasile Dem. Zamfirescu, Ed. Politică, București, 1977

² Jack Kerouack, *Pe drum*, traducere de Cristina Felea, Ed. Polirom, Iași, 2003

³ Joel Makover, *Woodstock. The Oral History 40th anniversary Edition*, Excelsion Editions, State University of New York Press, New York, 2009

⁴ *Rebel Without a Cause*, film apărut în 1955, sub efigia lui Nicholas Ray

⁵ *A Screen Guide for America*, film apărut în 1947, sub efigia lui Ayn Rand

⁶ Jack Kerouack, *Pe drum*, traducere de Cristina Felea, Ed. Polirom, Iași, 2003

⁷ Ken Kesey, *Zbor deasupra unui cuib de cuci*, traducere de Marcel Pop-Corniș, Ed. Univers, București, 1983, p.123

⁸ Idem, p.69

(urmărire din pag. 8)

că în jur, vorba lui Romulus Vulpescu - alt mare dispărut din lumea noastră - „rămâne un deșert de disperare”. Măcar dacă am recunoaște, dar, trufași cum suntem, credem că doar noi, fiecare, suntem centrul universului.

Simon Ajarescu a plecat subit să caute „Adresa unei stele”, pe care toată viața o căutase. Dacă o va găsi, dacă va deveni, aidoma Micului Prinț, stăpânul unei stele, ori măcar al unui asteroid, numai Dumnezeu știe. Ceea ce noi, smeriți și cu sentimentul culpei, îi și dorim. Măcar acolo să-și afle sălaș și să fie fericit, dacă viața terestră nu i-a dăruit acest privilegiu.

Dumnezeu să-l odihnească!

15 iunie 2013 - De Ziua Eminescului

Notă: Redacția revistei Boema nu a beneficiat de această consemnare a scriitoarei Cezarina Adamescu la momentul la care a fost scrisă. S-a considerat însă necesar că textul trebuie neapărat publicat aici, chiar și cu această întârziere, regretatul poet **Saint Simon Ajarescu**, dispărut de două luni dintre noi, fiind un bun prieten și colaborator al revistei noastre.

Gabriel BURTESCU**Gând**

În drumul lung și fără de sfârșit al minții mele
a mai rămas mergând cu pașii stinși
un singur gând.
Pare că a obosit să tot alerge prin sinapse,
și ar vrea tare mult să se întoarcă în locul
unde s-a născut...în inimă.

Închis

Pe tavan numeroasele linii orizontale și verticale
îmi alcătuiau gratiile celulei.
Odată fusesem liber și știam cum se respiră aerul...
Vorbeam deseori cu Cerul și El îmi vorbea despre
câteva mere care, mai târziu mi-au rămas în gât.
Eram în stare să numesc animalele
fără a le arunca în apă
și-mi dădeam oasele, iar șarpele avea picioare.
Odată...
Odată, te iubeam pe tine, Eva, odată, în Eden...

Vizită

Sângele bătea în piept așteptând să i se deschidă...
În timpul ăsta, tu te uitai pe vizorul tău negru și-ți
înălțai umerii către cer, neștiind
dacă avem aceeași grupă sanguină.
Încercasem de mai multe ori clanța ta albă și plină
de oă, dar de fiecare dată reușeam numai să văd
că nu ești acasă.
Așa că, într-o zi m-am decis să fiu el, iar tu ai deschis
bucuroasă, din păcate eu nu puteam fi
la persoana a treia...

Identitate

Întrebările îmi călăreau prin vene caii de rasă
pur sânge...
Până la urmă nici unul dintre voi nu va ști
vreodată când au
început să mă îmbrace cu pământ și
ce fel de legume și fructe
mi-au cultivat.
Bineînțeles că ați încercat să numărați
lumina și întunericul
care m-au privit adesea pasional sau mai rece,
dar ați obținut
doar cifre fără ochi.
Cât despre chestiile genetice... se știe despre un chip
pe care nu l-a văzut nimeni...

Autocunoaștere

Moartea se uita în oglindă și începea
să înțeleagă viața...
Acum totul avea sens, și pielea de găină,
și dinții, chiar
azilele de sentimente stropite cu vin pe care
le tot distrugea.
Un măr?! Unul singur și crud...
„- Bine, Eva, de data asta găsește și tu
unul copt!”

Restituire

Pe aer se așezase praful și minutele cădeau
palide în fiecare colț al paginilor...
Atunci ar fi trebuit să apari tu, să taci câteva raze
de lumină
și să-mi spui de ce în locul umbrei mele
ești tu. Să-mi povestești despre picioarele mele
și ale altora
care te-au tot călcat în timpul ăsta.
Apoi, dacă se poate, să-ți iei ochii înapoi...

desen de Elena-Liliana Fluture

Petre RĂU

Bătrânul

Am cunoscut un bătrân care mi-a încântat viața în puținele momente pe care le-am trăit aproape de el. Am devenit prieteni, chiar dacă diferența de vârstă dintre noi era de mai bine de jumătate de secol. Locuia la marginea pădurii care acoperea versantul de sud al piscului Pietricica din Piatra Neamț. Era o căsuță ascunsă privirilor iar eu am dat peste ea într-o zi, pe când culegeam ciuperci împreună cu o gașcă de prieteni și colegi de serviciu.

Era o dimineață răcoroasă și plină de rouă, și toți eram uzi până la genunchi. De fapt, ni se cam acrise la toți de adunat bureți, nici nu găsiserăm prea mulți, dacă puneam mână de la mână abia de făceam de-o mîncărică, acolo. Printre copaci, am văzut căsuța aceea din lemn, în luminișul care izbutea să străbată dinspre marginea pădurii.

M-am apropiat. Nu știu de ce m-am îndreptat spre locul acela. Nu exista niciun gard, cabana aceea de lemn, deși plasată într-o mică poieniță, parcă făcea parte integrantă din decorul pădurii. Eram singur, ceilalți deja se îndreptau spre ieșire și mă abandonaseră fără voie. Îmi amintesc, însă, că le spuseseam că o iau pe o scurtătură.

Nu era nicio mișcare prin jur, doar un biet câine, legat cu o frânghie de colțul prispei s-a căznit să-mi acorde o vagă atenție, îndreptându-și privirea spre mine cinci secunde, reluându-și apoi somnul cu capul îndesat bine între etichetele din față.

M-a intrigat liniștea aceea, casa părea locuită, dar nimeni nu se arăta. Însă curiozitatea mea parcă se întetise dintr-odată. Tocmai mă gândeam să fac un pic de gălăgie, să arătăsc câinele acela, poate s-o simți prezența mea, când, iată, de după scândura care ținea loc de ușă la intrare se ivi un bătrân care mă umplu de mirare cu chipul său. Semăna, în mintea mea, cu Dumnezeu. Cel puțin așa am crezut eu atunci, căci am rămas pironit locului, fără a fi în stare să mai fac vreun pas.

Ne-am împrietenit repede. Bătrânul părera plin de miezul unei înțelepciuni existențiale pe care eu abia o percepeam, părându-mi ca o umbră care vorbește blând, fără să-și îndrepte privirea spre mine. Depuneam eforturi uriașe să-i surprind fața. Mi s-a părut la un moment dat că semăna cu bunicul meu, Constantin. Dar poate era numai urma unei amintiri personale rămasă dintr-una mai amplă pe care o recunoșteam și în același timp nu o mai recunoșteam, era prea departe în timp, era ca o percepție indefinită.

Era un bătrân simplu care, deși părea că duce o viață dificilă în acel spațiu uitat de lume, părea viguros și nobil. În mintea mea, deși ființa aceasta poate nu făcuse toată viața nimic extraordinar, așa trebuia să arăte cineva care n-a urât niciodată, n-a invidiat niciodată pe nimeni.

La invitația lui de atunci am intrat în casă. O cameră cenușie, bine încălzită pentru vremea aceea, și un hol modest, singurul care părea că dispune de o fereastră prin care pătrundea lumina de afară. Era curat înăuntru. Ba mai erau și câteva flori de pădure prinse prin pereții de scânduri crăpate, care dădeau un miros deosebit lăcașului. Câteva ulcioare de lut, și ele cu flori, dar și două sau trei candelere erau prinse de pereți. Pe mijlocul

încăperii, doar o masă cu două scaune, așezate înspre singurul pat din încăperea acoperit cu o pătură groasă de lână.

Când l-am întrebat ce face el prin locurile acelea mi-a răspuns simplu: citește. Mi-am aruncat privirea din nou prin camera aceea, dar nu am văzut mai mult de câteva cărți. M-am gândit că poate iese uneori în oraș și face rost de cărți noi. Având acest răspuns și gândindu-mă să nu-l sâcâi cu întrebările mele idioate, nu mi-am îngăduit să mă lămuresc până la capăt.

L-am întrebat cum de trăiește singur, aproape în sălbăticie și are curajul să invite străini în casă. Mi-a răspuns senin că nu are a se teme de nimic.

- Cine intră la mine în casă nu pleacă decât cu mine, altceva nu are ce lua, mi-a spus cu stăpânire în glas.

Am luat-o ca pe o frumoasă metaforă. Am vorbit puține lucruri atunci. Cred că mai mult ne-am tatonat cu întrebările, ca să ne cunoaștem. Însă despre el tot n-am putut afla multe lucruri. Răspunsurile sale erau într-atât de vagi, că vorbele lui păreau mai degrabă pilduitoare, decât lămuritoare.

Am revenit în casa aceea periodic, pentru că ne descoperiserăm o pasiune comună. L-am întrebat la un moment dat dacă știe șah (pe vremea aceea eram un mare pasionat și profitam de fiecare ocazie să practic acest superb joc), iar el, spre surprinderea mea, mi-a spus că știe bine jocul și m-a invitat să trec mai des pe la el să putem face o partidă împreună. Cum însă prin camera aceea nu am zărit niciodată vreo tablă de șah, o aduceam, de fiecare dată, pe a mea de acasă. De fapt, era și un bun prilej pentru mine să pot pleca de acasă, din sânul familiei mele care tocmai se înmulțise și nu era deloc simplu să suportă agitația aceea.

O mulțime de banalități am discutat cu el. Dar și multe vorbe înțelepte și sfaturi dintre cele mai practice am aflat atunci în compania lui. Au fost atât de multe, încât azi depun eforturi uriașe să mi le amintesc. Echilibrul și stabilitatea pe care le degaja bătrânul acela m-au impresionat.

Nu mi-a vorbit niciodată despre moarte. Era mult prea în vârstă, încât ar fi putut s-o facă, măcar să atingă subiectul, așa cum fac majoritatea celor care ating vârsta senectuții. Nici eu nu l-am întrebat, deși el era atotîngăduitor, iar în mintea mea stăruia întrebarea. Și asta pentru că simțeam atunci sufletul bunicului meu aproape de mine, deși el, bunicul, dispăruse de aproape un deceniu dintre cei vii.

La mulți ani după ce am plecat din Piatra Neamț și m-am mutat în alt oraș cu întreaga familie, am revenit și am căutat locul acela. Spre marea mea surprindere, deși pozițional știam bine terenul și colțul acela de pădure, nu am mai găsit nimic. Nicio casă, nicio cabană, nici măcar un bordei nu părea să fi existat vreodată pe acolo.

Am mers și am întrebat prin vecinii cei mai apropiați, am mers chiar și pe la autorități. Nimeni însă nu m-a putut ajuta să pot identifica locul și niciunul nu-și amintea să fi știut că a locuit cineva pe acolo. Așa încât, și azi mă întreb dacă nu cumva atunci am trăit un vis.

Paul SÂN-PETRU**Gasteropod**

Rămas fără casă
melc friguros
limaxu-și pierduse
casa de os

Și nimeni
pe-această planetă de om
n-a fost să i-o-nchege
atom cu atom

Cochilii destule –
de nepotrivit...
în schimb, nici un verde
să-i fie oprit!

Inima de cactus

Îți bate-n piept o inimă de cactus
deși sunt buni auguri de năpârlit...
Privește-n jos și vezi că la picioare
E-un roi de spini ce ți i-am convertit

și le-a rămas în urmă locul gol -
a răsărit în loc *nu mă uita*
miroase-a primăveri din nord în sud
și a tandreții de pe sub bluza ta!

Complice, îmi ajută Dumnezeu
în plin dezgheț al sângelui, tăcutul,
să se-ntâlnească în minuni de cerc
prea amânat, prezentul cu trecutul...

To be, and not..

Și era așa târziu
iar eu nu-ndrăzneam să fiu -
și-ntr-asa prelungă noapte
lumina un tron de lapte!
I-am urcat și-am tot tronat
lângă mama de-mpărat!...

Tuturor, când e să fii
li se dau împărății,
scurte și de neuitat
pân-te-apuci de abdicat...
Nici nu știi când ai iertat
puci matern ce te-a trădat,
blând și-așa înduioșat!

Eu sunt EUL de târziu
ce nu trebuia să fiu
dacă tata-mi era fiu -
să fi fost și-acum tot viu...

Mai eram acesta Eu,
sau e altu-n locul meu?

Linia căldurii

Și dacă ochiul s-ar deschide teafăr
să iasă-n zori privirile la cină,
încrucișând lucefăr cu lucefăr
ne-ar da pe-afară ochii de lumină!

ni s-ar dubla ca roua zile verzi
ce-ar sparge orizontul dus concentric...
Dar să continui încă să-ți mai cred
Lepădătura ta de autentic?

Vezi, caii ies din hamuri, umblă goi -
ce loc de așezat să fie după?
Deajuns un anacronic pui de ger
ca linia căldurii să se rupă!...

Rămâne-n aer șaua să se plimbe
(îi este tată unuia din cai)
Cândva, la fel și el o să se schimbe
din cal în șa... Hai, troică, du-mă, hai!

Cântec de absurd

Această osmoză de logos absurd
e-o mană-n pustiul ce tocmai îl zburd;
culoare cernelii, hârtiilor har -
și tocmai când ursul juca-va pe jar!

Cuvintele-acestea-n hazard nălucit
Pupilelor oarbe nemaiclipit...

Mormânt sfidat

Enoh nu știu de-a obosit vreodată
deși mergea destul cu Dumnezeu...
El n-avea când să mai păcătuiască
și-a devenit aproape semizeu!

El nu avea nici turme obosite
cum le păștea de-a lungul și de-a latul;
i s-aprindea cu ușurință focul
și-ntotdeauna respecta sabatul...

Și-a tot umblat cu Dumnezeu trei veacuri
c-abia a priceput ce-i veșnicia,
că trupu-i de prisos înțelepciunii
și-i cade-n derizoriu geometria!

Trăise ani cât zilele-ntr-un an –
cu-n om fu mai puțin în ziua-aceea,
cum se ivi o peșteră de nori
și Cel de Sus îi azvârlise cheia...

De-atunci, s-a mai umblat cu Dumnezeu
dar nu prea mult, că nu-L aveam de unde!
Unui Tâlhar, răgaz mântuitor
i-a trebuit doar două-trei secunde!

Petre RĂU

Umorul - limbaj unic emoțional

[Radu Danielescu - *Sunt corupt, dar mă tratez*, Ed. Vreimea, București, 2012]

Cu un titlu inspirat ales, "Sunt corupt, dar mă tratez", cartea lui Radu Danielescu reușește să ne ofere o seamă de schițe umoristice cu adevărat remarcabile. O parte din piesele sale am avut ocazia să le cunosc dinainte, participând eu însumi la promovarea câtorva în revista literară "Boema".

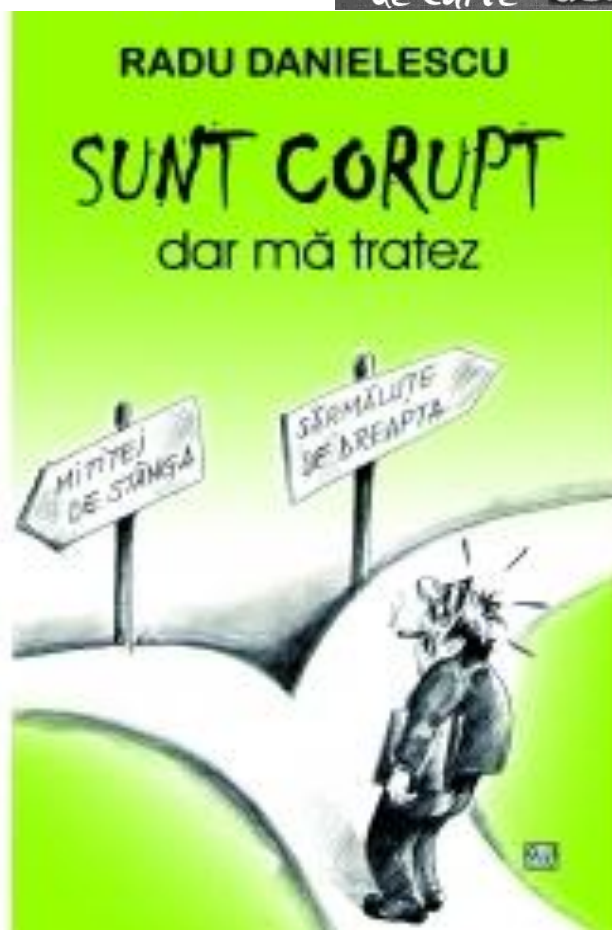
Lecturându-i cartea de față, mi-a fost dat să constat că am parcurs una dintre cărțile cele mai expresive în ale umorului din ultimul timp.

Autorului nu-i scapă aproape nimic din tot ceea ce observă în jurul său și înglobează în paginile cărții sale, invitând cititorul la o lectură facilă, amuzantă, dar și incitându-l, lăsându-l apoi slobod doar cât să-și pună întrebări dacă e chiar lumea lui cea din carte, să se vadă într-o oglindă cu o oarecare neîncredere sau poate cu îngrijorare, să privească apoi tot ce-i în jurul lui cu alți ochi decât a făcut-o până atunci. Așa încât, autorul se dovedește a fi un scriitor curajos și suficient de efervescent și cuceritor pentru ca atunci când prinzi să-i citești cartea, să nu o mai lași din mână până ce nu ai ajuns la final.

Am mai spus-o și o voi spune ori de câte ori voi mai avea ocazia: am admirat dintotdeauna persoanele cu umor, indiferent că acesta s-a manifestat prin comportament direct sau indirect, contextual sau nu, imagistic, teatral, verbal/acustic sau în scris. Se apreciază că în culturile moderne de tip occidental umorul este o categorie ridicată pe un podium al valorilor de tip pozitiv. Iar asta, susține cunoscuta lingvistă Rodica Zafiu ("Păcatele limbii: Umorul național", România literară, nr. 47), "s-ar explica, printre altele, prin nivelul ridicat de elaborare intelectuală a producerii și a receptării sale, ceea ce îl asociază inteligenței".

Mănuind cu dexteritate fraza și ideea din interiorul acesteia, idei deseori suficient de caustice, Radu Danielescu ne face o demonstrație nu doar de scriitor - chiar dacă aflat la prima sa carte - ci și de cetățean onest și bun observator al lumii reale cu toate problemele ei din țara în care trăiește. Nimic în carte nu este gratuit spus, totul are corespondență cu o realitate despre care, dacă n-am fi trăit cu toții în țara lui Caragiale, poate ar trebui să ne fi fost un pic de jenă.

În total avem de-a face cu circa 30 de schițe umoristice, majoritatea fiind astfel construite încât par aproape gata de pus în scenă. Schițe cu un umor adesea situațional, caracterizat de faptul că surprinde

aspecte frustrante, dar amuzante în același timp, ale vieții de zi cu zi.

Ceea ce a adunat autorul în cartea de față sunt adevărate bijuterii umoristice. Temele abordate sunt în bună măsură desprinse dintr-o realitate de lângă noi, din viața noastră cea de toate zilele. Schițele, în marea lor majoritate, poartă amprenta unui umor autentic.

De pildă, în "Unde ești tu, nene Iancu?", statuia marelui inspirator Caragiale stă de vorbă, pe întuneric, cu un parlamentar sadea (de-ai noștri, ca brazilii!) suspectat că seamănă foarte bine cu câteva dintre personajele sale celebre (Cațavencu, Tipătescu...). În "Cine-i Lombroso?" întâlnim o scurtă dar nostimă anchetă a poliției cu privire la încălcarea legii electorale de către un cetățean. Desigur, o discuție puțin agramată (cum altfel?), între un polițist emfatic și plin de superioritate în fața unui biet neisprăvit care rupsese niște afișe electorale.

În "Jurnalul unui demnitar" avem de-a face pur și simplu cu un jurnal intim, din care aflăm povestea unui politician care tocmai a fost numit ministru și ne împărtășește peripețiile sale din cele câteva zile în care și-a preluat suprema funcție de stat, numindu-și, de exemplu, pretențioasa și costisitoarea sa iubită în funcția de secretară la ministerul său; o poveste hazlie, plină de satiră și umor. Iată un scurt fragment, o mică dispută dintre ministru și un agent de circulație, dispută care ia îndată calea unui acord mutual: "Control de rutină. Vrea să suflu în fiolă. Iată un test de încercare, și

(continuare în pag. 19)

pentru mine și pentru el. Îl trecem amândoi, căci mă recunoaște repede după ce-i spun cine sunt. Înțelege că am o problemă stringentă la minister. Are potențial puștiul, trebuie promovată”.

În “T.P.A-ul” (TPA - Taxa de Protecție Anticipată), un șarlatan de cartier îi cere unui patron de magazin taxă de protecție, dar are surpriza să afle că există un șmecher mai mare decât el în cartierul acela, și anume Fiscu, cel care îl falimentase deja pe bietul patron pentru că, tot așa, s-a împotrivit să plătească taxa ce-i putea asigura “liniștea”.

lată și o schiță spumoasă numită “Motiv de divorț”, în care cineva dorește să se despartă de soția sa, fiindcă ei amândoi erau bruneți, dar li se născuseră un fiu blond. Însă, peste un timp, petentul renunță la acțiunea sa de divorț, amintindu-și pur și simplu că, în perioada în care soția sa rămăsese însărcinată avusese părul vopsit blond. În “Pură curiozitate”, o doamnă simandicoasă descifrează de zor listele cu rezultatele de la examenul de bacalaureat, doar dintr-o curiozitate meschină, în scopul bărfei.

O poveste de-a dreptul delicioasă este cea denumită “De la o cratimă”, unde, din cauza unei biete cratime greșit puse pe un afiș de pe ușa unei carmangerii (“Închide-ți ușa, vă rugăm!”), un inspector școlar face mare târâboi și se capătă cu o sacoșă plină de bunătăți.

În piesa “Premier pentru o zi” se întâmplă că o soție, care îl tot auzea pe soț înjurând guvernul în fața televizorului (“Stăteam relaxat la TV, priveam o emisiune de știri și înjuram Guvernul”), îl pune în postura să viseze că ar fi prim ministru pentru o zi, ca să vadă de ce ar fi el în stare să facă. Acesta nu se descurcă deloc, neștiind cu ce măsuri să înceapă bătălia împotriva crizei, așa încât, din acel moment s-a hotărât să nu mai înjure guvernul. Iar în povestirea “Cum a străbătut Amalia criza economică” are loc o discuție între un avocat ce nu prea avea clientela (“ocupat cu găsirea răspunsului la o întrebare semiexistențialistă, dacă are sau nu vocație de avocat”) și o tânără snoabă care se prezintă lapidar, cu emfază: “Amalia și atât. Deocamdată”. Tânăra clientă îi povestește că urmează să fie dată afară forțat dintr-un serviciu bine plătit și se gândește că legea ar ajuta-o să scape de această treabă dacă ar fi însărcinată. În acest scop tocmai pusese ochii pe avocat, așa că...

Dar să nu credeți că intenționez cumva aici să dezvălui întregul conținut al cărții, nici măcar la modul laconic, pentru că vreau să las întregă plăcerea cititorului de a se bucura de lectura acestor schițe umoristice de-a dreptul agreabile.

La finele cărții Radu Danielescu îmi apare ca un incontestabil creator de proză satirică. Îl simt preocupat îndeaproape să aștearnă pe hârtie un umor de substanță, oferindu-ne spectacole autentice de viață, cu încărcături de fapte și întâmplări neîndoielnice, cuprinzând tabieturi, tendințe, moravuri, conversații nuanțate. Nu cu multă dificultate desprindem și recunoaștem din schițele autorului însăși viața ca o mare necunoscută. Discursul e mereu în acord cu personajele și întâmplările. Cel mai adesea faptele ne parvin prin arta dialogului, dialoguri care curg subtil,

apăsător, molatec, adânc, pătrunzător, cu eleganță și siguranță, dar cu multe glume și ironii, cu multă sare și piper, toate indispensabile genului artistic al scriiturii.

Umorul cultivat este, în parte, unul direct, așa încât nu poate trece neobservat nici măcar pe persoanele lipsite de umor sau cu o cultură mai slabă în această direcție. Umorul aplicat este unul care subliniază tăriile dar și slăbiciunile de caracter ale oamenilor, din toate categoriile sociale.

În multe dintre schițele prezente în volum umorul apare la modul autocritic, vorbitorul se prezintă pe sine într-un fel de „haz de necaz” autentic, la nivelul purității românești a acestei specii literare fără de care poporul acesta ar fi fost mult mai sărac spiritual.

E drept, întâmplări aievia, ce pot constitui subiecte pentru texte umoristice sunt aproape la tot pasul. Mai ales într-o societate ca aceasta de azi în care, în plin avans tehnologic, cultural și educațional, întâmplările ciudate, rizibile și pline de neprezăcut sunt întâlnite mai ceva ca în epocile despre care încă mai credem că sunt apuse de mult. Să ne amintim însă că poporul acesta poate fi ridiculizat, o și face apăsător, fiindcă trăiește în țara lui Caragiale, iar momentele favorabile ironizării și ridiculizării apar, pe acest tărâm, cam îngrijorător de des.

Am mai spus-o, și o repet - nu numai eu am această părere - nu poți fi un creator de umor veritabil dacă nu ești un bun explorator al vieții și întâmplărilor cotidiene. Personal, cred că volumul de schițe umoristice al lui Radu Danielescu - un prozator cu o bună aplecare spre social, sensibil și fin observator de cotidian, permanent receptor de “fapte” în preajma “gălăgiei” generale - reprezintă o selecție de umor de bună calitate. Cartea este de fapt o călătorie inspirată într-un tărâm al umorului fabulos, plin de cuvinte la vedere și de cuvinte ascunse care satirizează, chiar și de cuvinte personificate, ce ne apar sub diverse întruhipări, toate în același unic scop: umorul. Avem de-a face cu o parafrază a subconștientului public, o ridiculare a personajului politic, a politicianului definit ca perfid și fals în cele mai multe dintre cazuri, o caricaturizare a lăcomiei oamenilor, a guvernanților îmbuibați și înavuțiți de pe urma prostiei poporului. În dialoguri scurte și pline de sugestii, autorul știe să aducă la rampă cațavenci și clevetitori moderni ai vieții cotidiene.

Scenetele lui Radu Danielescu ni se înfățișează ca niște bijuterii literare care frează de comic, satiră și umor, așteptând, cu răbdare, gata să fie puse în scenă. Lumea personajelor sale este una caragialescă, o lume caricaturizată pe toate fețele ei, la vedere sau nu, cel mai adesea din unghiuri privind partea banalului și amănuntului uman ridiculizabil.

Dumitru CERNA**Precum o fată brună din Izmir**

Precum o fată brună din Izmir
 Ademenind dansează baclavaua
 Pe miez de nucă unduie halvaua
 Și-n zahăr copt se lăfăie șerbetul
 Pleznește-n bumbii coapsei Orientul
 Se tânguie în spuza-i mov manea
 Pe miez de nucă unduie halvaua
 De la buric se-aprinde pergamentul
 Pleznește-n bumbii coapsei Orientul
 Ard săni foșnesc mătăsurile firii
 Din sfârcuri picură pudra nuntirii
 Ca pe-o vanilie eu te respir
 Precum o fată brună din Izmir
 Sângele dă în clocot eu mă mir

Din carnea mamei Zarzărul de veghe

Din carnea mamei Zarzărul de veghe
 Cu umbră și cu freamăt în peste veșnicii
 Ce semn de frumusețe că Raiul este-n glij
 Cruce frântă ocrotită de zarzăr plânsă
 Liniștea mamei peste iarna mea prelinsă
 Brațele sale cuprind plânsetul fiului
 Precum iubirea tristețea Romanticului
 Cruce frântă ocrotită de zarzăr plânsă
 Anafură de piatră cu laptele-i stinsă
 Ochii ei în sămburele roș al fructului
 Lumină vecerniei noastre și gândului
 Cruce frântă ocrotită de zarzăr plânsă
 În rugăciune denia priveghe
 Din carnea mamei Zarzărul de veghe

Iarna-n Florida păsările-s albe

Iarna-n Florida păsările-s albe
 Lebăda zboară numai spre apus
 Fragilă-i umbra-i neîndeajuns
 Să mai înmugurească în zăpadă
 Doar soarele încape-n coaja-i caldă
 Și se răsfață din vâpăi adus
 Lebăda zboară numai spre apus
 Lăsând în urma sa alcătuire
 Livezile de portocali dau știre
 Că poezia umbra și-a ajuns
 Lebăda zboară numai spre apus
 Colindă-nseară fără de flori dalbe
 Din smirna mâinii noaptea se absoarbe
 Iarna-n Florida păsările-s albe

Din pomul conținut măr d-aurea

Din pomul conținut măr d-aurea
 Cuprins de frenezia suferinței
 Te-ngăduie smerit leacul căinței
 Bezna tristeții-n carnea fiului

De din trupul de smirnă al tatălui
 În rugăciunile făgăduinței
 Te-ngăduie smerit leacul căinței
 Auzi parcă scâncetul cuvântului
 De din trupul de smirnă al tatălui
 Spintecă bezna suflului anafurii
 Și sămburele cărnos al lacrimii
 Îmbărburat înduri vecernia
 Din pomul conținut măr d-aurea
 Iau *întuneric alb cu mâna mea*

Tu te-ai uitat de-a lungul peste sat

Tu te-ai uitat de-a lungul peste sat
 Acoperișul lumii putrezește
 Cu viața te-ai jucat dumnezeiește
 Veni-vor timpi veni-va și lumină
 Ci roagă-te-ndurarea să mai țină
 Misterul iernii-n suflet cuibărește
 Cu viața te-ai jucat dumnezeiește
 Și tu ai plâns dar zeei n-or să vină
 Ci roagă-te-ndurarea să mai țină
 Pădurea amiroasă-a mugurele
 Tu dai din gând învălurit de ele
 Și clopotele-n noi sunau ciudat
 Tu te-ai uitat de-a lungul peste sat
 Și dealurile doamne s-au lăsat

Tare sunt singur, Doamne, și pieziș

Tare sunt singur, Doamne, și pieziș
 Noaptea pătrund în hăul rugăciunii
 Și calc prudent să nu strivesc tăciunii
 Dau rotocol luminii de absent
 Să trec cu bine roșul labirint
 Și mă îneacă lacrimile lumii
 Noaptea pătrund în hăul rugăciunii
 Toamna cu ugere de voluptate
 Umbra singurătății mi-o răzbate
 Neîmpăcat eu mă dedau luminii
 Noaptea pătrund în hăul rugăciunii
 Străbat orbirea și la ocoliș
 Timpul mi-arată albu-i ascunziș
Tare sunt singur, Doamne, și pieziș

Nufăr galben, nufăr gălbior

Nufăr galben nufăr gălbior
 Zare a prigoriei târzii
 Plânge fluviul și printre umbrii
 Sâni tăi frivoli tresaltă roz
 Ca privirea unui albatroz
 Peste cumpăna de cochilii
 Zare a prigoriei târzii
 Oglindită în apa amară
 Lasă-mi iubirea încă o vară
 De crepusculare seminții
 Zare a prigoriei târzii
 Cu albastrul și adâncul zbor
 Peste volburi să plutesc ușor
 Nufăr galben nufăr gălbior

Slobozi Doamne pasărea

Slobozi Doamne pasărea
 Leagănul din cerișor
 Cu deasupra de sub nor
 Ce-mi tot bate-a priveghea
 Cătilină lacrima
 Și în trup sunând ușor
 Leagănul din cerișor
 Lemnul lui plesni în vreasc
 Trup sfârșiu ca de damasc
 Trece gândul plin cu dor
 Leagănul din cerișor
 Prin copilăria mea

Slobozi Doamne pasărea
 Și-ncă mâna mea cu ea

Decât să trăiești fără pădure

Decât să trăiești fără de pădure
 Mai bine te rătăcești o viață-n ea
 Răcoarea ei are gust de mugurea
 Și lumina întunericului brună
 Peste muzica trupului dă brumă
 Ferit de oameni și fericit de nea
 Mai bine te rătăcești o viață-n ea
 Doar păsările te-nvață să adormi
 Cu pieptul gol pe reavăn duh de corni
 Și de palate verzulii de catifea
 Mai bine te rătăcești o viață-n ea
 Iar mesteacănul să stoarcă vinu-n mure
 Și-ți cânte cuc din lacrimile-i sure
 Decât să trăiești fără de pădure

Geaba vii geaba te duci

Geaba vii geaba te duci
 Cu pustia să te-mpaci
 Tot în freamăt îți prefaci
 Mantia văzduhului
 Dumbră ești pământului
 Și întins în tine taci
 Cu pustia să te-mpaci
 Iar din floarea unui spin
 Să te-mpărtășești cu vin
 Ci cum stai întins pe maci
 Cu pustia să te-mpaci
 Și din ierburi să tot urci
 Peste zarea dinspre cucii
 Geaba vii geaba te duci

Nici paznicii de far n-au uitătura lină

Nici paznicii de far n-au uitătura lină
 Asemenea poezii la margini de crepuscul
 Misterul din cuvinte își înfrunzește-abisul
 În care-și încuibază prigoria destinul
 De vraiste poemul își ocrotește chinul
 Spuza se întrupează în tot acest opuscul

Asemenea poezii la margini de crepuscul
 Cu luturi pârjolite jur împrejur de suflet
 Străinul se arată cu umbrele din umblet
 Și se-nserează tandru cu un surâs minuscul
 Asemenea poezii la margini de crepuscul
 Rătăcitori din valuri verzui și brun se-nsmirnă
 Sublimi și-ngândurați de lacrimi se anină
 Nici paznicii de far n-au uitătura lină

Dunăre-volbură poartă încrustată

Dunăre-volbură poartă încrustată în argint
 Fluviu ce trece vânăt prin mine ca prin inel
 Vară naltă la nuferi și floare de mușețel
 Filosoful cântă jazz în cherhana. Peștii sclipesc
 Și-n inima mea plauri în lentoare se odihnesc
 Pescarii privesc cu sminteală albastră în el
 Fluviu ce trece vânăt prin mine ca prin inel
 Vuietul lui pătrunde-n sufletul roz al răchitei
 Cât de solară moartea se-arată-n aura clipei
 Prin dans brun. Apa și muzica sunt mistere la fel
 Fluviu ce trece vânăt prin mine ca prin inel
 Clocotul apei târzii iubirile-neacă-n absint
 Dunăre-volbură poartă încrustată în argint
 Prin care apusă adolescența mea urcă-n pământ

Dă-mi Doamne lacrimi de ninsoare

Dă-mi Doamne lacrimi de ninsoare
 Și de ninsoare să mă răcoresc
 Când peste poezie-mi se rotesc
 Și se nuntesc în mine când nu știi
 Coccoarele cuvintelor târzii
 Și de ninsoare să mă răcoresc
 Ca de dogoare degetul ceresc
 De-nfiorare mâini flămânde-mi spui
 Dospesc din mine-n hăul nimănu
 Părelnicii cu duhul îngeresc
 Și de ninsoare să mă răcoresc
 Iar la adăpost de iarnă-mi pare
 Că toate zările se-adună-n soare
 Dă-mi Doamne lacrimi numai de ninsoare

(din vol. „Dar dacă vine”)

*Deși impresia dominantă rămâne aceea a unei fastuozități lexicale, câmpul semantic e polarizat, în special, în poemele cu tentă metafizică, între sentimentul elegiac al existenței și un soi de paradoxală exuberanță calmă, între gravitatea unor situații lirice simbolizante (precum în imaginea antropomorfică în **Din carnea mamei Zarzărul de veghe**) și un fantezism ușor, plin de culoare ca în **larna-n Florida păsările-s albe** ori în rafinat-senzuala „orientală” **Precum o fată bună din Izmir**, care poate fi citită și ca un subtil și probabil subconștient, remake după imaginarul oriental al lui Bolintineanu. Limbajul este voluptuos, de o expresivitate melodioasă și decadentă.*

Petru Poantă

Paul SÂN-PETRU

- Înapoi la esențe -

“Pod peste o cădere” de Constantin Oancă

Constantin Oancă este un mare îndrăgostit de poezie, depășind cu mult necesarul educației literare impuse de suficiența programelor analitice. Desigur că acum și aici va fi vorba de binemeritata sa afirmare în poezie, dar nu putem ignora multiculturalismul său în istoria muzicii preclasice (I. S. Bach, Fr. Handel, Buxtehude), clasice (Mozart, Haydn, Bethoven, Ed. Grieg) și moderne (A.Bruckner, Gustav Mahler, C.Frank).

Și nu în ultimul rând, etica și informarea sa creștin-teologică este una vie, desecularizată, lăsând spații deschise celor ce vor să-l asculte și să-i citească poeziile de o mare și eficientă spiritualitate, cât și pentru cei din jur.

Poetul Constantin Oancă nu urmărește linia sau „spirală modernității” cu orice preț, adică poezia vagului, cripticului, schizoidismului obiectiv sau simulat, ci el se lasă pe mâna iluminării muzei, neprogramat, nesimulând și nesupunând cititorii și mai ales criticii la complezențe jenante. Dacă nu vor găsi în Oancă un mare poet, doar cu un efort de sinceritate vor găsi o mare poezie. El este **pe drept** un membru al Uniunii Scriitorilor, fapt pentru care nici nu putea rămâne prea mult în afara ei.

Iată ce spune el într-o carte anterioară, **Înserare neterminată**: „Când te-am văzut / mi-am zis: „La început Dumnezeu a făcut zâmbetul / și ca acesta să nu fie singur / te-a făcut și pe tine”. Toată această carte este de fapt un poem-monolit, unul de dragoste diafană, profundă și dolidă de ipostaze lirice, dar și de o copleșitoare candoare emoțională. Cu o asemenea poezie orice îndrăgostit ar putea să-și cucerească iubita! Sau mai citez: „oh, tinerețea mea/cea mai frumoasă întâmplare a ochilor mei” (p.15).

Dacă îmi amintesc bine, poetul a debutat cu un volum intitulat „**Elegie pentru o sută de violonceli**”, volum reeditat și revizuit, din care voi cita cu admirație. Sunt un fel de aforisme străbătute de fiorul mistic, de dorul profund al Transcendentalității: „Așteptarea este un țarm cu o corabie ce nu mai sosește” sau „Toate adâncimile sunt întunecoase, numai aceea a gândirii este luminoasă” (p.5). „Minciuna se grăbește, adevărul nu întârzie”, „Adevărul nu se vede decât cu ochii curați”, sau „Nu fiecare cu adevărul lui, ci, fiecare cu apropierea de adevăr”. Iată deci o cascadă de ipostaze ale adevărului, dar toate le rezumă doar pe una: „Când nu vedem adevărul, nu adevărul este departe de noi, ci noi suntem departe de el”, „Adevărurile despart, ADEVĂRUL unește”. Și, în sfârșit, oximoronul: „Cât de departe ești, aproapele meu!”

Acestui festin de citate despre adevăr i se pot alătura și altele, ca de exemplu, despre dragoste, educație, frumos, și altele, o perseverență sisifică, mai ales atunci când dă peste o încrengătură semantică pe care nu o părăsește cu nici un chip până nu o despoaie de toate valențele și ipostazele ei. Așa apar aforismele poetului, străbătute de fiorul mistic, de dorul diafan al ancestralității și de aici gustul cititorului stărnindu-i profunzimi meditative, oferind sufletului o colecție de tonice spiritualități.

Poetul și omul Constantin Oancă nu este doar un estetizant, el este mai ales un eticizant profund și îndrăgostit de ceea ce face, contaminându-ne sublim.

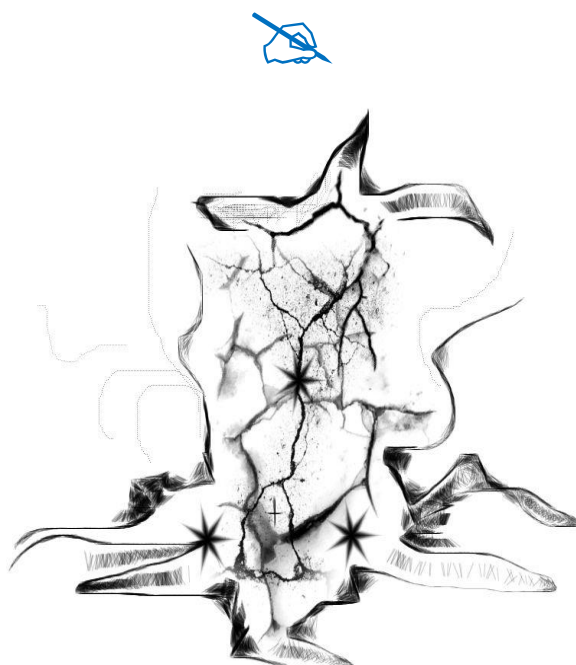
Și ca să nu mă simt singur în acest plăcut demers îmi voi permite să reproduc câteva citate de pe coperta a patra a câtorva critici de marcă.

Alex. Ștefănescu: „Nu există gen mai dificil decât aforismul. Și totuși, Constantin Oancă cultivă cu încredere și cu succes acest gen. Formulele lapidare în care își rezumă reflecțiile, sunt fie paradoxale, fie poetice.

C.D. Zeletin: „...Constantin Oancă este un cugetător ce știe să înlăture magma vorbirii pentru a accede la cuvântul ideal, la conceptul surprinzând prin noutate, la sunetul propriu al noțiunii pe care o exprimă”.

Casian Maria Spiridon: „Între aceste două coperte sunt adunate câteva aurite snopuri, bogate de ziceri înțelepte, de pe câmpiile translucide ale gândului. Constantin Oancă își consideră gândirea ca fiind dreptatea făcută frumuseții. (.....)

Între atâtea gânduri esențializate, unele sunt adevărate microseuri, ce depășesc în întindere ceea ce se înțelege îndeobște prin aforism, dar reușita este cu atât mai meritorie. Ne aflăm în fața unei fericite colecții de maxime și reflecții.

desen de Elena-Liliana Fluture

Tănase CARAȘCA

POEZIA ESTE O MIȘCARE A SUFLETULUI ÎN RUGĂCIUNE

La sărbătoarea „Zilele Culturii la Isaccea”, în cadrul manifestărilor culturale ce s-au derulat în perioada 31.05 - 02.06.2013, au avut loc multiple lansări de carte cu participarea unor scriitori tulceni din prima linie a literelor: Olimpiu Vladimirov, Nicolae Rădulescu, Silvia Luchian, Elena Netcu, Mihaela Cernățeanu, Victor H. Bauman, Tănase Carașca, dar și copii, tineri debutanți, legați într-un fel sau altul de cochetul oraș dunărean.

Într-un moment de respiro, la Biblioteca Orășenească am provocat-o pe d-na prof. Elena Netcu, fiică a orașului Isaccea, la o discuție despre starea poeziei. Sensibilizată și de revenirea în locurile natale, autoarea volumelor de poezie *Amfora în necuprins* (2006), *Ritual* (2008), *Cavalerul cuvintelor* (2010) și *Verde pelin* (2012), cu amabilitate, a răspuns la următoarele întrebări:

Întrebare: D-na Elena Netcu, aș vrea să vă provoc la o discuție cu privire la rolul, înțelesul și poziția dumneavoastră față de una din iubirile lumii, POEZIA. După ce ați publicat patru volume de poezie, indestructibil v-ați legat de ea prin multiple noduri. Sau poate că legătura cu poezia dezleagă aceste noduri, te eliberează. Depinde din ce punct privești legăturile, sau... nodurile.

Răspuns: Toată viața m-am simțit legată de poezie. Primele încercări au fost pe la treisprezece ani.

Țineam un caiet pe care-l luam cu mine peste tot, mai ales când hoinăream pe grinduri, uneori zile întregi. Eram fascinată de sălciile bătrâne înșirate pe malul Dunării, de legănarea greoaie a trestiiilor, de zborul haotic al păsărilor care țâșneau de pe aiurea, tăind văzduhul în neorânduială în sus și-n jos. Atingeau apa cu ciocul și iar își continuau jocul nebunesc. Le urmăream până la apusul soarelui. Era superb! Toate aceste minuni au constituit mai târziu nuclee poetice. La 23 de ani am debutat în „Convorbiri didactice”. Și de atunci scrisul a rămas o preocupare în taină despre care nu-mi prea plăcea să vorbesc. Am colaborat sporadic la revistele tulcene de cultură: Aegissus, Orient-Express, Steaua Dobrogei și Boema din Galați. În 1986 am publicat în „O Tulce literară”, un volum colectiv. Debutul în volum s-a produs în 2006. Și de atunci am simțit nevoia de a-mi aduna în volume tot ce-am scris. Am scris și două cărți pentru copii pe care le-am dramatizat ulterior, oferind copiilor spectacole cu sala arhiplină.

Întrebare: Știu că toată viața ați fost un om al catedrei, dar că, în paralel, ați cochetat cu poezia. Ați publicat patru volume de versuri, două cărți pentru copii și romanul „Lenka”. Ca om legat de literatură prin profesie și prin scris ați putea să definiți ce este poezia în viziunea dumneavoastră?

Răspuns: Nu cred că se poate da o definiție poeziei, care să acopere complexitatea ei. Este un act individual, o rostire unică și personală, ceea ce-i conferă originalitate. Pentru mine poezia este o mișcare a sufletului în rugăciune, spirală în jurul sinelui, este o țâșnire în sus, tot mai sus...

Întrebare: Răsfoind cărțile dumneavoastră de versuri am întâlnit câteva motive poetice care se reiau de la un volum la altul: eul liric în confruntare cu timpul. Ce loc ocupă iubirea?

Răspuns: Iubirea a fost și rămâne o temă majoră în poezie, în general. Să nu uităm că ea este cea care a dat dintotdeauna tonul trăirilor sufletești de la poezii Văcărești încoace. În poezia mea este o altfel de iubire. Toată viața mea am fost veșnic îndrăgostită de cineva. Un cineva fără alcătuire lumească. Cineva care venea din astral, iar eu așteptam. Pentru mine iubirea înseamnă râvnire a ceva ce nu poate fi atins, o stare continuă de așteptare înainte de toate. Este cea mai pură stare și este asemenea unui amurg învăpăiat, are o intensă încărcătură emoțională așa cum toți arborii pământului se umplu dintr-o dată de flori. Uneori am sentimentul că n-am ieșit încă din adolescență pentru că prea mă bucur din orice, prea cred dintr-o dată că toată lumea e a mea. N-am știut cum să exprim iubirea senzuală cum o face Emil Brumar. N-am știut și gata! Dar era parcă mai frumos să-i simt vibrația la depărtare, să lucească acolo sus. Iubirea a fost și este pentru mine departele meu. Într-un loc am scris: „Ce bine te vezi tu de departe / Te argintuiește zarea” sau „Nu te apropia!... / Rămâi acolo / la o egală depărtare / de cer și de mare / și toate între noi se vor împreuna / într-un gest mut / apropiindu-ne”. Iubirea ca tânjire este pornirea firească spre topirea universului în tine, iar cea lumească înseamnă începutul maculării, a disoluției, a toamnei târzii. Sub

(continuare în pag. 24)

învelișul ei trebuie să găsești acel ceva ce te face veșnic.

Întrebare: În răspunsurile la întrebările de mai înainte ai afirmat că, citez, „*Toată viața am fost veșnic îndrăgostită de un cineva fără alcătuire lumească*”, apoi în alt citat, „*Iubirea a fost și este pentru mine departele meu*”. Nu vi se pare că între cele două afirmații apare un paradox? Chiar vorbind de o iubire manifestată asupra unei *nealcătuiiri lumești*? Sau, ca să lămurim această *alcătuire lumească*, mai exact, la ce vă referiți?

Răspuns: Incitantă întrebare! Suntem înconjurați de paradoxuri și contraste. Însăși ființa noastră pendulează între sacru și profan, între teluric și înalt, între ispită și smerenie. Eu vorbeam de starea de veșnic îndrăgostit în sensul artei, a nevoii lăuntrice de rostire, de iubirea ca ideal, ca propulsare în sideral. Este asta o dominantă spirituală, de aceea spuneam că iubirea este „departele meu”, ca năzuință, un fel de „fata morgana”. Ea nu are nicio atingere cu realitatea cotidiană, pentru că nu vorbim aici de iubirea pământeană în sensul cuplului eminescian Cătălin și Cătălina. Și dacă orice act artistic pornește de la realitate este doar pretextul de înălțare, de ridicare în sfera artei și tot ficțiune se cheamă.

Întrebare: Foarte interesantă legătura dvs. cu poezia, cu modul de a o percepe așa cum a curs ea de când există omul și până în zilele noastre. Dar păstrându-ne locul tot pe orbita atotcuprinzătoare (sau sensibilă) a poeziei, cum o percepeți dvs. în viața de zi cu zi? Este ea, Poezia, o rezultată a atingerii vieții de realitățile cotidiene? Pentru noi, cei care gândim și simțim în versuri, care sunt dimensiunile poeziei?

Răspuns: Nu. Poezia înseamnă ieșire din contingent, sau mai bine zis poezia înseamnă singurătate, retragerea în sine, cum spuneam, în rugăciune. Scrisul este întâlnirea cu Dumnezeu la ceas de taină pentru cina cuvintelor. Nu-mi place să vorbesc în viața de zi cu zi ce fac eu în starea mea de poezie. Sunt un om normal, cu defecte și calități, cu nevoi umane și spirituale. Poezia este altceva. Este un act individual, unic și irepetabil.

Întrebare: Cum credeți că este receptată poezia de tânăra generație?

Răspuns: Dacă este vorba de cititorul tânăr, cred că s-a creat acum un vid al lecturii de poezie. Am lucrat patruzeci de ani cu elevi mai mici și mai mari și am văzut reticența față de textul liric. Este încă o zonă a inaccesibilului. Fenomenul este general, apetența pentru lectură a scăzut. Nici nu mă grăbesc să caut vinovați. Sunt alte tentații care-i depărtează pe tineri de trăirile sufletești generate de puterea cuvântului poetic. Este alt gust estetic. Astăzi nu mai putem vorbi că poezia aparține sublimului, diafanului. De mult se știe asta. Literatură există în stare latentă în tot ce ne înconjoară, dar ea nu mai înseamnă decantarea cuvântului, esențializarea lui, pornirea spre metaforă s-a estompat. Poveștile sufletului sau cum ar spune Nichita Stănescu „întâmplările ființei” sunt exprimate spontan, într-un limbaj frust, transparent, fără zorzoane stilistice, de o sinceritate care uneori, nu numai că frapează, dar trece dincolo de zona esteticului. Întâlnim poezii cu un grad de poeticitate zero. De când am participat la o lansare de carte a unei adolescente, aflată la început de drum, tocmai acest lucru m-a surprins. Un suflet mult prea rănit, neatins de aripă, un înger căzut, un arhanghel în derivă, aruncându-și sentimentele la coșul de gunoi, cam așa ceva, dacă nu mă înșel.

Spune ea: „*E toamna mizeriilor... sub container sunt visele căzute din copacii care mi le propteau cândva fidel...*” Reiese un refuz total al sublimării, a stării de grație. Pentru un șaizecist sau optzecist ar fi ca un pumnal înfipt în suflet. Cred că există astăzi o sensibilitate dureroasă și totuși îți vine să ridici ochii spre cer și să strigi: O, Doamne, totuși e poezie, dar fă ceva! Vedeti? O altă generație mai rănită, mai vulnerabilă!

Întrebare: Credeți că acest refuz ar putea fi acel *mal du siecle*, ar putea să se repete istoria?

Răspuns: Nu. O întoarcere în niciun caz, dar o altă sensibilitate, da! Poate că noi, adulții trebuie să știm cum să transmitem „moștenirea”: o nouă viziune, o recuperare a stării de inocență, plăcerea de a ști să te bucuri de lectura bună care te scoate din banal, care atinge resorturile intime, sufletești, te apropie adică de tine însuși.

Întrebare: Există posibilitatea ca publicul tânăr să se apropie de poezie? Ce impuls le-ar trebui tinerilor?

Răspuns: În primul rând poezia are un public limitat, să zicem avizat, căci nu oricine citește poezie. Ea este un bun de lux, un produs de multe carate, dar oricum ea rămâne o „rara avis”. E greu să dai soluții, aplecarea spre lectura poeziei este o problemă absolut sufletească. Drumul începe din copilărie, când totul este un joc. Prin joc ne apropiem de artă în orice formă s-ar exprima ea: desen, pictură, muzică, dans...Intrarea însă în cuvânt se face greu. Slova cuprinde în miezul ei și întunericul și lumina, cum frumos spunea imperialul Nichita: „*fluviul rece de delta fierbinte, ...bazaltul de bazalt*”. Cuvântul poate să aibă aură sau nu, poate să lucească ca un briliant sau să se întunece ca un ghem de măt. Eu am speranța că poezia va deveni în curând o compensație spirituală la acest galop cotidian care ne bulversează și ne rupe de noi înșine. Sufletul se va retrage în singurătate pentru a găsi răgaz de întâlnire cu sine. Oricare dintre noi va avea nevoie de asta la un moment dat.

Întrebare: Planuri de viitor? Din câte știu, după ce ai scris și publicat romanul „*Lenka*”, primit de publicul cititor cu multe aplauze, ai descifrat gustul scrisului în proză și această descoperire a rodit noi proiecte. Fără a deconspira ceva care ar putea să reducă interesul cititorului, ai putea să ne spunei câteva cuvinte în legătură cu aceste proiecte?

Răspuns: Da, sigur că am proiecte. Am bucuria scrisului. Nu m-am gândit niciodată că voi descoperi în mine disponibilități pentru roman. Romanul *Lenka* l-am scris dintr-o suflare. Mi-a venit ideea dintr-o dată: să reconstitui o lume cu oameni dragi ai copilăriei și adolescenței mele. Ideea am continuat-o și în romanul fantastic *Umbrele din Valea Rece* pe care îl voi lansa în curând. Lucrez acum la un alt roman *Himerele Cavalerului de Roșu*. Nu știu ce va mai fi, probabil că mă voi întoarce la marea mea dragoste: *Poezia*.

Georgeta RESTEMAN

Te scriu

tu
 pagină vie
 din cartea unui vis
 te scriu pe flori de portocal
 lacrimă de iubire
 copilul din mine tresare
 zâmbetul zeilor
 mi te-aduce aproape
 depărtare ce doare
 unduiri de suflet albe
 sare uscată pe țarm
 un calendar ros de gând
 zile ce rup din carne
 crâmpie de viață
 clipele ard
 făclii de maci
 torțe pe metereze
 ruine
 și-un albastru intens
 ce ucide privirea
 nesfârșita mare
 soare, nisip, uscăciune...
 și eu
 insulă pustiită de dor
 iubindu-te...

Prea multă liniște...

Prea multă liniște, prea mult frământ
 Sub scut de frunze, palide miresme...
 Fierb macii-aprinși pe o limbă de pământ
 Din stânci de foc 'nălțând catapetesme
 Și-altare din nisipuri, scoici și pietre...
 Pe țarmuri chipuri arse și nurlii
 Urme de zei, cenuși străvechi în vetre
 Civilizații, situri, sihăstrii...
 O mare-albastră-n care-adoarme zarea
 Valuri pribege, sparte când și când,
 Ținând în pumnii dorului chemarea
 Strânsă-n același sacru legământ
 Al rădăcinilor strigând amarnic
 Din depărtările ce aspru dor...
 Tărâm arid, azi îmi zâmbești slugarnic
 Și-ascunzi tăcerea pietrei într-un nor
 Saharian... iar țipătu-i zadarnic!

Un râu de lumină...

Ce curgere lină, un râu de lumină
 Zâmbind dimineții pe-o gură de rai
 Doar șoapte de valuri, câtă pace pe maluri
 Și-o liră-amuțită-n acorduri de nai...

Te-nvălui măiastru-n ocean de albastru
 Te-mbată miresme cu urme de sare
 Peste pietre încinse și suflete ninse
 Trec roiuri de fluturi, iviți chiar din mare

Un soare fierbinte, împletiri de cuvinte
 Frumuseți amorțite-n pământ nisipiu
 Chiparoși și leandri și doar noi, copilandri,
 Cu inimi de maci înfloriți în pustiu...

Ce curgere lină, sublimă grădină
 Paradisuri pierdute de zei răstigniți
 Veniți să contemple-n ruine de temple
 Ascultați-le ruga, nu uitați să iubiți!

Descultă, călcând peste urme de fluturi...

Descultă, călcând peste urme de fluturi
 Marea-mi șoptește-un descântec pe țarmuri
 Când roiuri de raze, rotindu-se-n cercuri,
 Pe umeri de stânci desenează săruturi.

Tăceri de văzduh sângeriu peste gânduri
 Cu fire de viață-n clepsidre perfide
 Umbre zdrelite-n tablouri silfide
 Și-o liniște-amară domnind peste grinduri.

Cortine de aburi crescute din valuri
 Falduri dansând, curcubeice unde,
 O iolă rebelă prin vremuri fecunde
 Și zei ponosiți care zburdă pe maluri...

Răzbat voci din pietre sub tălpi ostenite
 Și țipete sparte din luturi aride
 Afrodite lascive mai trec, insipide,
 Spre ritul sălbatic în haine cernite.

Poposește pe țarm, cu visele-scuturi,
 Un biet pescăruș cocoșat de poveri.
 Mă privește discret - îl văzusem și ieri
 Descultă, călcând peste urme de fluturi...

Mă reinventez

renasc
 din lacrima dimineții
 prânzesc
 din pâinea caldă a cuvântului
 amurgul
 îmi mângâie gândurile
 cinez
 din taina șoaptelor nesfârșitei nopți
 și cerul meu se umple de vise...

mă scriu în pagini albe
 mă număr în clipe rupte
 mă bucur și plâng așteptând zorii
 ca să mă reinventez

cresc din mine ramuri
 și peste tot
 adie miresme de tine, omule
 reinventează-mă tu
 desprăfuieste-mi gândurile
 și-așează-te cuminte
 în colțul paginii nescrise încă
 semnând simplu: exist!

mă reinventez în fiecare clipă

Ștefan Lucian MUREȘANU

**ARTĂ A SENSULUI CODIFICAT
ÎN POEZIA BACOVIANĂ „ALTFEL”**

Motto: *Omul începuse să vorbească singur... /
Și totul se mișca în umbre trecătoare -
(George Bacovia - „Altfel”)*

În anul 1914, George Bacovia publică o poezie cu un înțeles tănuitor, distribuită în două catrene, sub un titlu al inversului existențial, o cu totul altă pregătire a omului elevat, care se destăinuie celor inițiați. „Altfel”¹ este dorința de a explica că omul poate trece, prin voia necunoscutului, într-o altă dimensiune, cea a cunoașterii, a înțelepciunii. Este o cale a întunericului luminată de gândirea profundă a fiindului elevat: „Omul începuse să vorbească singur...” nu este oare începutul începerii noii „Faceri”?, noua ordonare a Haosului pe care omul-poet o simte! Oare singur, poetul-om nu are ca și divinitatea puterea absorbirii cuvântului pe care îl exprimă? Bacovia, luminat și călăuzit de umbra sa spune că „omul începuse” în taina trecerii timpului „să vorbească singur”, nu în singurătate, ci tuturor aceluia care știau să îl asculte. Înțelepciunea din înalt coboară și prinde în jocul ideilor pe cei pregătiți să întâmpine lumea nevăzută a formelor în cuvinte. Formele sunt imagini ale imaginației literatului, iluminări zădărnice în teluric pentru o preîntâmpinare a senzațiilor. Greutatea obsedantului metal bacovian dă veșnicia cerului încărcat de nevoile faptului fiindual al omului profan, căzut, însă literatului îi ardeau cu lumina soarelui vieții ideile lucide ale vindecării și menținerii purității prin sens al poetului-om. Bacovia a venit în lume ca un hrismos, ca un curățător de rău. Boala se va instala în totalitatea ei în trupul său, ca un gest de răscumpărare a semenilor, însă mintea lui va străluci în Infernul pe care numai el îl vede: „și totul se mișca în umbre trecătoare...”. Ne punem întrebarea: despre care om al trăirilor lui vorbește poetul aflat la penultima *lui* venire pe pământul ispășirilor? La cel de după Potop sau la cel pe care el îl va întâlni în drumul său spre ultima viață telurică!

Dacă citim doar primul și al treilea vers al primei strofe a poeziei, vom observa că omul vorbea cu el însuși nu pentru că se afla singur, ci pentru faptul că lumea se dorea singură stăpânită de întuneric. Era un

timp al spuselor, nu a oricăror vorbiri, ci al dorinței de exprimare, poate chiar timpul rugăciunilor când de teama întunecimii cerului omul căuta iertarea și, de aceea, creierul său ardea „ca flacăra de soare”. Sugestivă, metafora bacoviană deschide cel de-al treilea ochi și lasă ca omul să vadă și să simtă adevărul prin teamă. Cine putea acum, cu milostivenia lui, să fie în creierul său decât lumina divină care ardea răul, risipindu-l. Cine avea puterea să ardă fără să ucidă, decât Divinitatea? Semnul arderii este văzut doar de poetul-om, literatul care își unește în vâltoarea mișcărilor astrilor ideile gândite, zvârcolite și strânse apoi în creierul care se aprinde pentru a lumina lumea deșartă. Titlul poeziei poate sugera sosirea timpului „Noii Ere”, când inima se va dori umplută cu spiritul divin, iar creierul să ardă incandescent în fiindul aleșilor unei lumi a ideilor mărețe.

Lumea în care Bacovia a creat l-a considerat un neînțeles, un prea întunecat al erei pe care ei și-o credeau luminoasă ca materie, nu și ca nevăzut incandescent. Venirea lui în lume a fost în plină zi, când soarele văzut încingea cu bretelele razelor lui spațiul terestru, în calculul de viață al Celui Luminat. El va dori toată viața sa căldura soarelui, simțindu-se atras de binefacerea acestuia, însă trupul său, atins de boală la vârsta de 33 de ani, va ceda marilor solicitări nervoase și va fi internat, pentru prima dată, la Sanatoriul dr. Mărgăritescu din București. De atunci, sufletul lui va urca din întuneric în lumină și va desăvârși omul ca poet al umbrelor și al obsesiei cenușii, sub greutatea metalului *plumb*, al cărui sens este alunecarea lentă în moarte a oamenilor, a lucrurilor și a lumii, a destinului universal. „Și totul se mișca în umbre trecătoare”, vizualizează sugestiv neînțelesul existențial al lumii care coboară și tot coboară în întunericul fără margini, fără dorința de a găsi răgazul explicării menirii omului ca trăitor și nu ca ființă. Care sunt marginile trăirii și limitele învățării din viață? Umbra este dublul mișcător al fiindului teluric, semnul întunericului, al neînțelesului pe care poetul-om l-a descifrat și l-a încifrat în existența literatului. Doar el cunoaște taina venirii și trăirii, el știe că în matricea sa trebuie să urce, de fiecare dată din cele nouă coborâri, greul nevoilor gândirii, înțelepciunea, altul decât cel care a fost. Hrismos al lumii, Bacovia umbra existentul lumii pentru a-i putea urmări în taină evoluția, pentru că sensibilitatea versului său cuprindea răul care îi secera elanul. În rău, a înțeles poetul, omul decădea, iar cele nouă drumuri, care trebuiau să ducă spre „Noua Eră”, a superiorității prin gândire, deveneau din ce în ce mai dificile, multiplicându-se și întârziind devenirea în sacru. Cerul „de plumb” era acoperământul prin care omul era obligat să gândească. Numai în noapte, unde se mișcau umbrele, omul putea să cadă stării de meditație, de analiză a răului și căutării izbăvirii prin inițierea în bine.

Pronumele negativ „nimic”, cu sensul de

(continuare în pag. 27)

primejdios, închide brusc tentația de a găsi vreo scăpare omului, fără căință, din toată această formă de a exista. Pustiul, care se tot mărea, aduce în sufletul profanului teama de moarte, afectat fiind în cele din urmă chiar unul dintre organele vitale ale trupului, pentru că și natura, cu „noaptea lui amară tăcuse orice cânt”, va suferi în sinestezia amară. Va fi un gust simțit în umbra care îi va jelui trăirea. Stările și evoluția hepatică în trup ne duce la naturalismul interpretărilor realiste ale curentului literar, împletit în sugestia și viziunea măiastră a poetului, care se simte copleșit de toată lupta cu nevoile omului de pe Pământ. El are puterea să-l vadă oriunde în Univers și să-i urmărească existentul, pentru că „învinețit de gânduri, cu fruntea în pământ, / Omul începuse să vorbească singur...”. Îi vede durerea și teama prin manifestarea plecării frunții în pământ, însă îi simte și neîncrederea din suflet că se va putea schimba ceva în viața lui fără de care el să nu se căiască. Atât de speriat va fi omul, încât lumina cu greu va putea ajunge la profan, pentru că la un moment dat însăși umbra lui îl va părăsi.

Dacă în primul catren Bacovia alternează, prin rimă, al doilea și al patrulea vers, sugerând neîmperecherea, ca fapt al venirii și tânguiri omului, în cel de-al doilea catren poetul apropie această alternanță, sudând prin idee sugestivă, rezultatul neînțelegerii adevăratei misiuni a omului pe Pământ. Este, poate, tocmai ceea ce am crede că ar fi dorit să transmită prin poezie, ca un mesaj, poetul și anume, moartea neinițiatului, care va rămâne singur, petrecut în noaptea veșnică, până la semnul nelipsit al meditației ce îl va duce spre noua evoluție, cea superioară, spre divinitate.

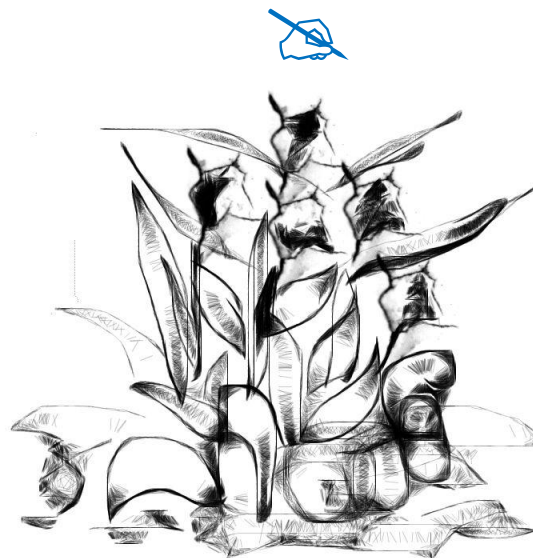
În poezie, Bacovia folosește doar de două ori cuvântul articular „omul”, ca pe ceva foarte cunoscut planului său de cercetare, identificat, de multe ori ca un rezultat al unui fiind de excepție, care se tânguia și dispera de toată întâmplarea naturii. De undeva, poetul îi urmărește întreaga sa evoluție, însă nu îl compătimește pentru că este dreptul divinității să îi audă cu adevărat tânguirea. El este singur între semenii săi solitari, poetul sugerând ideea că divinul nu îl părăsise, pentru că îl lasă să vadă umbrele de oameni în noaptea care poate deveni veșnicie. Cerul de plumb „domnea”, se spune în poezie, iar imperfectul verbului este folosit pentru a sugera că într-o zi cu întunericul se poate sfârși, făcând loc luminii, nu se știe însă de când noaptea a coborât peste pământ și oameni. Nu *păcatul adamic* constituie grava noastră pierdere, ci fausticul conștient al vinderii, de dragul lumescului, a sufletului căreia divinitatea supremă îi dorește întoarcerea în matricea din care l-a desprins, dăruindu-l trupului, templul creației sale. Acolo unde este pustiu este și meditație, este un loc al întâlnirilor lumilor în dimensiuni. Faptul că „omul începuse să vorbească singur...” este îmbucurător pentru că atunci zadarnicul pune capăt împrăștierii ideilor, adunându-le într-o singură cupă, cea a meditației spre divin. Acest om, atât de cunoscut stihuiorului, este în *totul lui* poetul, despre el și despre ce va fi cu el vorbește literatul atunci când intră în dimensiunea divinului.

Când creează, creierul lui devine incandescent și lumina creației sale se îndreaptă spre nemurirea ideii stăpâne pe neant și pe materia eternă, cuvântul. În afară de cuplul patern numai literatul, parte a divinei idei, poate crea singur și să vorbească cu el însuși, pentru că dialogul se poartă între văzut și nevăzut. La Bacovia, „pustiul” întotdeauna a creat în vers nemurire și a lărgit orizonturile gândirii dilatând în nemurire existența. Noaptea este „amară” pentru că dorul „tăcuse orice cânt”, întunericul dezvăluie umbre și *învinețește gândurile* care apasă fruntea poetului-om „în pământ”.

În concluzie, termenul „altfel” ne destăinuie existența unui sine necunoscut, poate chiar depărtat de fiindul teluric al celui care este dat să creeze, să lege ideile de cuvânt.

BIBLIOGRAFIE:

- Caraion**, Ion, *Bacovia. Sfârșitul continuu*, București, Editura Eminescu, 1975.
- Cimpoi**, Mihai, *Secolul Bacovia*, București, Editura Fundației Culturale Ideea Europeană, 2005.
- Dimitriu**, Daniel, *Bacovia*, Iași, Editura Junimea, 1981.
- Flamând**, Dinu, *Introducere în opera lui G. Bacovia*, București, Editura Minerva, 1979.
- Grigorescu-Bacovia**, Agatha, *Bacovia (viața poetului)*, București, Editura pentru Literatură, 1962.
- Grigurcu**, Gheorghe, *Bacovia, un antisentimental*, București, Editura Albatros, 1974.
- Indrieș**, Alexandra, *Alternative bacoviene*, București, Editura Minerva, 1984.
- Petroveanu**, Mihail, *George Bacovia*, București, Editura pentru Literatură, 1969.
- Scarlat**, Mircea, *George Bacovia - nuanțări*, București, Editura Cartea Românească, 1987.
- xxx**, *Opere*, prefață, antologie, note, bibliografie de Mihail Petroveanu, text stabilit, variante de Cornelia Botez, București, Editura Minerva, 1978.
- xxx**, *Opere*, ediție de Mihail Petroveanu și Cornelia Botez, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994.

desen de Elena-Liliana Fluture

Ștefan Radu MUȘAT

Înger și noroi

Plouă,
iar ploaia are gustul de noroi ;
îmi lunecă pe trup pământul,
placenta care mi-a hrănit întâiul scâncet,
lumească mărturie ce s-a plămădit în zâmbet
la primii pași sub soare ;
o mână de speranțe luptă c-un strigoi
întru cinstirea făgăduinței și a luminii în uitare,
din Infern o ultimă verigă
m-a pătruns în suflet ;
mă prăbușesc apoi
și îngerul îmi întâmpină tăcerea .

Rămân îngenuncheat
în ploaie;
atât pământ s-a strâns în jurul meu
de nu mai văd nici apa...
Tăcerea mi-e pătrunsă de un ecou sinistru,
vestind a neputință,
și mă izbește în marginea absenței
cu aceeași chibzuință;
între două rugăciuni mă închin,
înfășurat de apa cerului ce curge șiroaie,
iar geana ochiului străin
îmi pietrifică o mână în gesturi de cuvinte
de-mi lunecă suflarea în țipăt, dezlănțuind abisul;
mă prăbușesc apoi cu inima greoaie
și îngerul îmi întâmpină păcatul.

Trupul mi-e spălat de-o lumină rece
și-mi lunecă în pământuri speranța și păcatele,
îndrug cuvinte fără sens,
încropesc o rugăciune
spre înduplecarea morții, dar ploaia mă răpune;
din obraji șiroaie,
în degete apele
îmi lăsă pământ sub unghii, adunat de ploaie,
în suflet uscăciune;
de niciunde spre nicăieri secundele nescurse
îmi așează în rând la judecată faptele
și îngerul îmi întâmpină trecutul.

Deasupra morții mele timpul se dilată,
clipa mă apasă
în umbra care macină iluzia sub geamătul de fiară;
mă năbuș în suspin uscat,
rămân îngenuncheat
și-mi amintesc de primul mers sub soare,

mâinile mi-s moi, de apă, și nu mă lasă
a-mi recunoaște căința zilelor amare;
am profanat cândva iubirea sub stele de noroi
și am călit țărâna cu urme de păcat...
Ecoul vremii furia - și revarsă
și îngeru' a strigat să-mi lege sufletul de ceruri,
la apus ...

Mi se zbate viața
din vlagă în noroi,
mă năvălesc șiroaie în adâncuri,
credițe tari, necunoscute, răsar ca niște leacuri
să-mi oblojească darul liberății peste veacuri ;
se prăbușește lumina ostenită
în brațele flămânde de strigoi,
legându-mi sufletul de clipa biruită,
vremea îmi înfige în piept ceasul de pământ,
fără a-și revărsa strălucirea
deasupra nemișcării mele
și mi-aduc aminte de primul cer albastru
când îngeru-mi iertă în ziua cea dintâi păcatul ...

Viața ca o amintire ...

Crește iarba ostil și dureros,
s-a întins demult spre vârful crucii,
soarele s-a stins însângerat
pe ceru-ntunecos
și a căzut sleit după Pământ,
o stea răzbește îndurerată, luminând
un mușuroi mai năpădit de pir
ce seamănă a mormânt;

răsare Luna tremurândă dintr-un nor
peste mărturia neclintită a lumii...

Atâtea ierburi cresc de nicăieri,
iscoditoare și de zor,
încât îngroapă crucea îngenuncheată
și întreg Pământul doarme peste mine;
mă tot hrănesc constant cu seva lor
în diminețile jilave,
iar zilele mi-au pus cătușele de spaimă
ca o siguranță chibzuită de blestemul morții,
ținându-mă pătruns de întunericul fără ieșire
când soarele mai curge uneori neputincios
și veșted prin ruine;
m-aș răzvrăti atunci
să-adun din vloga mea de lut
tresărirea vieții într-o clipă
c-aș vrea să fiu din nou ca altădată,
dar ea a fost mereu pe drumul înainte,
mereu înspre mai departe;
în alergarea furibundă a ajuns la capăt
și a pierdut lumina...

Coriolan PĂUNESCU

Recunoaștere

A venit ea sub formă de unde
și de umbre ale amiezii.
când trupurile se-ntind

prin iarba vie a cuvântului.

Cât de frumos scrii,
începu ea să vorbească!

Sunt sigură că noi,
amândoi,
ne-am fi potrivi în lumină firească,
apoi m-a prins de obraji

sărutându-i ca pe niște vecini
ce nu-i mai ieșiseră-n cale de-o eră.

Eu am plecat
și două lacrimi de cristal picurau
sonor pe mozaicul
din blânda mea închipuire.

Mai stai, a strigat tot ea,
iar eu zburam peste timpul meu
vertical, abia dezbrăcat de cuvinte.

Îndemn

Să te cațeri mereu,
ca un vechi alpinist
pe ghețarul timpului
din cadranul solar.

Mirat că-n albastrul
ochilor triști
rătăcești prin destinul tău
planetar.

Vezi, de aceea luna galbenă
înoată sfioasă pe bolți
iar tu dormi obosită pe țărni
de prea marele mers

prin nisipul de aur
ce scârțâie toamna
prin dulcile roți

când cineva de la șes

Cristica formă a trupului meu

Intr-o seară alergam bezmetic
după un fluture galben
căutător de lumină.

Stai, i-am spus,
dar el trecea sinuos granițele sufletului.

Nu te mișca,
așteaptă să vin precum fulgii ușori,
ce cad pe neștiute din nori!
Dacă mai bați o secundă din aripi
dau foc antenelor tale

și-ai să cazi printre flori, i-am spus,
sau vei rătăci pe-o stea căzătoare
ca o inimă ce emite în zori
eterne și limpezi semnale.

Hi, hi râdea bumbul acela
de porțelan ce zbura -
încurcate-s cărările sale!

Dacă vrei, prinde-mă acolo sus,
pe tăpșan, unde coroana pădurii
atinge tălpile goale de zeu marțian...

M-am trezit și fluturele acela zbura
ca un teu în forma cristică a trupului meu.

Explicație

Când m-ați răstignit în ziua cea albă
din piața răvășită a sufletului meu,
v-am spus că nu păcătuisem

în țara unde am fost un timp semizeu.

Nu m-ați crezut și-ați strigat
că lumina-i străină și strâmbă
într-o zi neagră de antic sabat

Și nici că voit-am să spun
că timpuriu va bubui un pui geometric de tun
urmărind cu gura cât un sobru ecou
ideea ce tocmai ieșise din ou.

Apoi, trist am coborât să pun șeaua verde
pe duiosul și bătrânul meu cal
care plutea pe-aripa nopții înspre-acel
neclintit castel de cristal.

Și iată, în ușa deschisă spre cer,
tata-mi face semne să plec și să pier.

Atunci, m-am închis în șinele unui cuvânt
și-n gestul prin care apa zilei
voisem prin noapte toamnă s-o trec
prin vadul rece și-adânc.

Dan SÎRBU

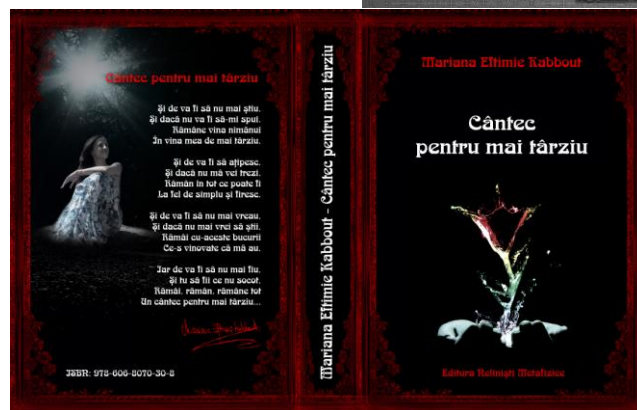
Despre "CÂNTEC PENTRU MAI TÂRZIU"

Cântec pentru mai târziu are parfum de Opera Magna, fiind un volum care cuprinde întregul univers liric al Mariane Eftimie Kabbout, un volum în care își definește idiostilul, utilizând un limbaj fluent, limpid, din care răzbate bogăția sufletească paravanată de figuri de stil bine structurate, de cele mai multe ori, amalgamul verbelor substituind specificațiile scenice cu metafora ce edulcorează efectele specific regizorale.

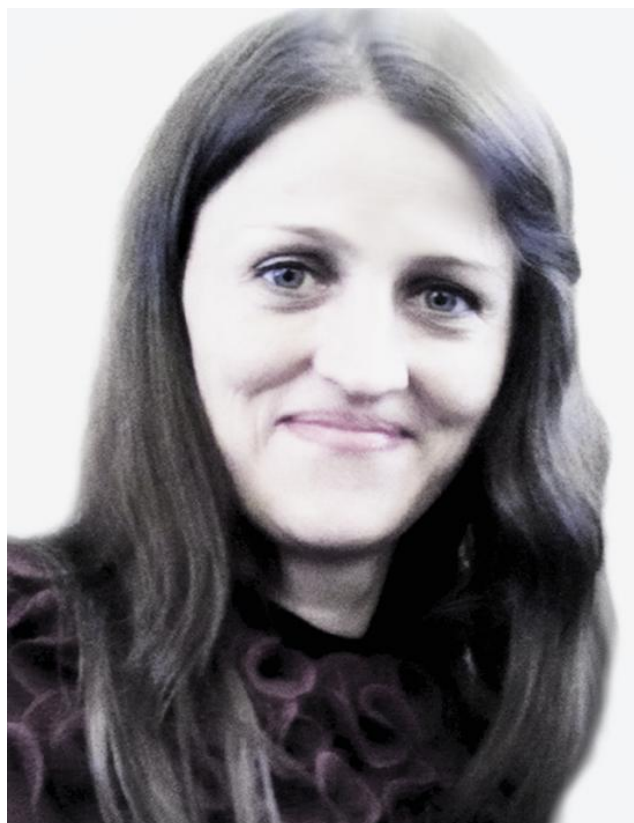
Poematica sa nu șochează, însă reverberează, iar totalitatea adevărilor generatoare de nostalgie converg înspre calitate, din punct de vedere versificativ, chiar dacă, sub influența actului creator, se mai întrezăresc explicitări ale prozodiei. În altă ordine de idei, poezia Mariane mustește de epitete reprezentative, te poartă prin dimensiuni bucolice și te afundă în meditativ, în introspectivul profund al gândului despre ceea ce ne înconjoară, ceea ce ne preocupă – fiecare vers atrăgând după sine succinte rezumări ale mitizării laicului în contemporaneitate.

Din punct de vedere structural, dat fiind materialul caracteristic din care rezidă trăsăturile specifice ale elementelor de textură, scriitura sa (de o feminitate explicită) se distinge prin forța mesajului care erupe la finalul fiecărei lucrări. Aceste note intime, preluate din imperiul versului simțit și trăit, nu sunt doar simple juxtapuneri, cu caracter fortuit, ci se transpun în construcții organice, având imaginația ca filon esențial. Elementele poetice devin unități senzoriale ascunse în titulatura primordială, dar și în contextul în care se dorește o transmitere de emoții ascunse de firescul instinctului de conservare a timpului ireversibil – asemeni rășinii coagulate în chihlimbar, simbol al perenității. Temporalul, ca și temporarul, însoțesc cititorul prin metafizic – spațiu în care metafora este plină de sens, iar simbolul devine greu de conținut – în pofida situației când întâlnim rezonanța cu ideile novatoare ca fiind complementară cu inexplicabilul. Noțiunile cu care jonglează pentru a obține efectul scontat în definitivarea exprimării ansamblului idiomatic, revelațiile de care se face vinovată atunci când oniricul se transformă în dimineți cu *păsări* sau cu *îngerii*, fac din acest demers o bijuterie psihologică în care paradoxul este generat de vitalitatea fluxului unor idei *sine qua non*, raportate la tematica fiecărei abordări, dincolo de palpabil și în consonanță cu arsenalul de trăiri interioare, neieșite la lumină, nedivulgate îndeajuns pentru o mai bună percepție a înconjurătorului căruia îi suntem cu toții prizonieri.

De la maturitatea expresiei, coroborată cu simplitatea stării de fapt și până la inefabilul ascuns după un vers, Mariana Eftimie Kabbout zâmbește nonconformist lumii, fără ca lumina zâmbetului să-i fie obturată de stări atipice privind propria-i personalitate. Expresivitatea creației sale reliefează o sensibilitate remarcabilă (nu atât din punct de vedere temporal, cât - mai ales - ideatic) cu parfum adolescentin.

Să-i parcurgem, deci, întâmplările de clipă în sens ascendant și să le percepem nu ca pe niște mișcări ale literelor generatoare de inefabil, ci ca pe un fâlfâit de aripi metamorfozat în asumare de zbor.

Mariana EFTIMIE KABBOUT

Să te învăț?

Să te învăț un vers neîntrerupt?
Sau poate-un cântec fără de cuvinte,
În jocul nesfârșit care ne minte
Că suntem flori pe un versant abrupt?

Un pas grăbit să te învăț? Ai vrea?
Sau un popas prelung, cu gust de miere,
Pe o colină unde se mai pier
Numai atunci când nu mai ai ce da?

Să-nvăț seninul ochilor tăi verzi
A-nngenunchea pe-o șoaptă-ndepărtată?
E ca și cum ți-aș cere-așa, deodată,
Tăcerii să mă vinzi, dar niciodată

Eu n-am să te învăț cum să mă pierzi!

Încă un dor...

Dunăre, la tine vin,
Să mai povestim puțin!... Pe aleea bucuriei,
În basmul copilăriei să fim leagănul cu soare
Și jocul cu cer senin...

Și tot vin, Dunăre, vin...
Vin pe malul tău să cânt lacrima unui pământ
Care-a-mbătrânit și nu, nu mai știe ce ești tu
Și nici eu de ce suspin...

Dunăre, copil frumos,
Mă ridic și vin pe jos! Trenul clipelor senine
N-avea loc și pentru mine! A trecut și-a nimic
Șoapta mea... O, tren grăbit...

Doar un loc aș fi cerut
Și pe el ar fi-ncăput chiar și trei ca mine, dar...
N-a oprit și în zadar pe aici a mai trecut...
Ce păcat că n-a știut!

Niciun tren va reuși
În distanțe-a mă opri! Pasul meu nu va uita
Că mi-e trupul glie sfântă și trăiesc pentru-a iubi
Graiul meu și Dunărea...

Ani întregi am rătăcit,
Dar cărarea n-am greșit! O cunosc de când mă știu!
Și mai fost-am învățată să mă-ntorc din lumea toată
Niciodată prea târziu...

Și de-aceea vin mereu,
Dunăre, pe malul tău... Lângă salcia bătrână
Unde clipa-i veșnicie și cu cerul o cunună
Glasul zâmbetului meu...

Vin și azi, Dunăre, vin...
Hai, să povestim puțin! Și să-ți spun că nu se poate!
Ploile au mers cu mine! Cum de plouă-aici la tine
Cu-atâta singurătate?

Rând la final

Într-un joc al sorții ne îngroapă ora.
Râd cu poftă morții când începe hora.
Fruntea-ntârziată pe icoana rece,
La taifas cu sfinții uită să mai plece.

Despre trupul firii aș mai scrie-o carte
Până-mi vine rândul la aceeași moarte,
Dar de mulți ce suntem parcă-mi vine-a spune:
Coadă-i și la asta ca la cele bune?

Și mă ia cuvântul să m-ascundă-o vreme...
„Hai cu mine, fato... până-or să te cheme,
Lasă locul liber celor după tine
Și să nu ai teamă! Rândul tot îți vine!”

Și pricep că-i totul limpede grăire,
Dar... de-i rândul mare la nefericire,
Nu ar fi mai bine,-n depărtarea toată
Să-mi întârzii pasul? Iar la revenire,

Marfa asta (sigur!) fi-va terminată!

Cât de firesc...

Și cât de firesc se strecoară-ntre noi
Ca îngeri și demoni, cuvintele oarbe...
Și nu mai sunt clipe-ndeajuns pentru doi
Să știm care teamă iubirea ne soarbe...

Un pântec de crin dezgolit și străpuns
Ni-i setea de toate ce par a fi soare...
Mă vrei o mireasă cu ochi ce n-au plâns
Și cât de firesc visul tău mi se pare...

Visând

Am visat că-mi ascundeai cuvântul
Într-un basm, la margine de seară.
Slovele-alergau mușcând pământul
Când penelul se-ntorcea să moară.

M-am trezit cerșind vocale-n zdrențe,
Dincolo de frig, pe-aceeași parte.
În cătușe – eu. Tu, în cadențe.
Ne-ntregeam c-un vers din altă carte.

De atunci o umbră ne tot strânge
În silabe. Teama-ncremenește.
Mult prea simplu fericirea plânge,
Clipa coborând, ne risipește.

Tot în vis am regăsit cuvântul...
Mai bătrân, mult mai bătrân c-o vreme!
A oftat, privindu-ne: „Pământul
A uitat la el să vă mai cheme...”

Larisa Ileana CASANGIU

**Mihaela Burlacu, *Simfonie pentru ciulini*,
Ed. Ex Ponto, Constanța, 2012**

Cel de-al patrulea roman al Mihaelei Burlacu (și, totodată, a cincea carte a autoarei), *Simfonie pentru ciulini*, aduce în prim plan o acțiune plasată preponderent în mediul rural în Câmpia Bărăganului, și, în spiritul realismului, realitatea textuală o concurează atât de serios pe cea social-istorică, de referință, încât, la fel ca în unele filme, există atenționarea că „Personajele și situațiile din acest roman nu au nicio legătură cu realitatea. Orice asemănare este întâmplătoare” (p. 4)

Alături de realism, regăsim însă trăsături sămănătoriste (fapt susținut și demonstrat de criticul de cultură și artă Doina Păuleanu, la lansarea cărții), naturaliste (în special în construcția tatălui Ioanei, un văcar alcoolic, *condus de nervii și sângele său*, violator și cu tendințe spre incest), chiar romantice (caracterul excepțional al protagonistei, aflată în împrejurări excepționale; dragostea platonice a lui Radu față de ea, împotriva diferenței social-economice dintre familiile celor doi), toate aceste estetici literare fiind subsumabile însă postmodernismului, în accepția de curent cultural care înglobează tradiția în acest sens.

Titlul romanului, oximoronic și totodată conținând o sinestezie, anunță deja o lume a contrariilor, dar și a asocierilor inedite. Protagonista romanului, Ioana Flămânzilă, pe lângă intențiile vădit caracterologice cuprinse în denotație, este o *rara avis* în comunitatea din care face parte, în primul rând prin antiteza în care se află față de întreaga sa familie, apoi, prin caracterul excepțional al învățaturii pe care o deprinde, întrecându-și toți colegii, indiferent că se situează aproape de condiția sa socială sau pe adevărate culmi de bunăstare. Paradoxal, doar fiul primarului, avantajat la note de anumiți profesori pentru a absolvi șef de promoție, îi recunoaște superioritatea în acest sens.

Ioana înregistrează succes după succes la școală, în ciuda vicisitudinilor cărora trebuie să le facă față, însă face dovada unei naivități infantile în viața sentimentală. Nu îi mărturisește lui Radu sentimentele sale, deși acest lucru n-ar fi expus-o niciunui risc, însă se abandonează într-o relație care se dovedește absolut nepotrivită, dacă nu chiar malefică.

Putem crede că acest lucru este rezultatul atât al sechelelor din copilăria sa nefericită și la un pas de a fi victima propriului său tată, cât și faptului că pentru starea de bine material și sufletesc pe care o trăiește nu pare să mulțumească divinității și să trăiască în spirit creștinesc noua viață - dar pe care o dobândește.

Poate sta deopotrivă alături de eroii literaturii antichității grecești prin neputința de a se sustrage destinului și locului hărăzit ei în lume, dar, la fel de bine, poate să fie propria sa victimă, dacă avem în vedere perspectiva conform căreia, prin faptele, vorbele și gândurile noastre, ne hotărâm clipă de clipă viitorul.

Lipsită de „școala vieții”, dar și de înțelepciune, având drept atuuri doar capacitatea de absorbție a cunoștințelor și abnegația, eroina nu pare să aibă un crez personal și nici tabieturi religioase. Ea vrea să ajungă oarecum asemenea Georgetei, să devină medic sau farmacistă, optează pentru această ultimă profesie enunțată mai degrabă din calcul (decide rațional, nu afectiv), însă trăiește haotic, fără „program” (idealuri) privind evoluția sa

MIHAELA BURLACU

**SIMFONIE PENTRU
CIULINI**

personală. Nu „dedică” devenirea sa nimănui, așa cum nu și-o orientează spre un țel declarat. Nu-și exprimă intenția de a face parte din „Oamenii satului”, fundație care o ajutase fundamental să se realizeze profesional și social. Nu conștientizează că trecerea dintr-o extremă în alta pe fâgașul vieții poate constitui o probă/încercare a sinelui, dat fiind faptul că în bunăstare și nu în sărăcie se vedește caracterul, ies la iveală adevărate calități, dar și tare individuale.

Satul nu este deloc idealizat sau cosmetizat, în ciuda câtorva trăsături sămănătoriste, după cum nici critica decidenților instituții politic sau prin amăgirea electorilor nevoiași nu vizează excepțiile pozitive de la practicarea pomenii electorale, așa cum stau lucrurile în cazul primarului de la Coșereni, om greu încercat, dar de o rară calitate umană. Microdramele de specific rural (spre exemplu, a mamei Ioanei Flămânzilă, care se consolează privind comportamentul soțul ei la gândul că treaz este om bun), marea dramă a femeii rămasă văduvă tânără, cu trei copii, care, după ce îi crește, îi pierde și pe aceștia sau bovarismul Georgetei conferă operei și valoare de „document”.

De altfel, romanul este valoros prin multitudinea lecturilor interpretative pe care le permite, prin senzația de „viu” pe care o induce, prin puterea exemplului ilustrat de protagonistă în ce privește setea de învățătură și sensibilitatea culturală (inexplicabile în mediul ostil în care trăiește în Coșereni), prin seducția pe care o exercită asupra cititorului, prin catharsisul pe care îl provoacă.

Olga VĂDUVA

CINE SUNT?

Sunt cântec de harpă, traseu către gânduri,
Solfegiu complet, iubirea-ntre rânduri,
Sunt horă născută din pași infiniți
În dansul iubirii, copaci înfloriți

Sunt viță-efemeră, destin în strigare,
Nimic nu mă-oprește, nimic nu mă doare,
Sunt vântul hoinar din vise pierdute
Plecat și întors pe căi neștiute.

Mă-ntrebi cine sunt? Sunt bobul de rouă
Ce udă pământul și-i dă viață nouă,
Sunt cerul senin, ce soarele-l vrea
Sunt Eul din tine...sunt dragostea ta.

LUNA

Cred că luna nu cunoaște, drumul vieții întristat,
Luminează câteodată, căi ascunse prin păcat,
Raze cu iubiri de stele aștern umbre-n noaptea neagră
Însă toți îndrăgostiții... după lună tot aleargă.

De e-ntreagă sau jumate, aburi cenușii strecoară
Sunt cu capu-n nori îmi zice, că nu văd când ea coboară,
Mi-aruncă priviri răzlețe, tulburându-mi drumul sorții
Îmi zâmbește enigmatic și se pierde-n hăul nopții.

Teamă de lumina zilei, porți în suflet câteodată
Peste câmpuri arunci rouă, cu beteală amestecată,
Navighezi timid pe mare, marinarilor far ești,
Înger păzitor al nopții și-a puterilor cerești.

Lună, ți-aș cânta întruna mii de cântece lumești
Dar tu nu ascuți de mine, ești crăiasa din povești,
Dai iubirilor speranțe și dispari în norii grei
Lași în urmă lacrimi multe și îmbrățișări de zei.

DORINȚĂ

Luați-mi tot, prieteni...dar nu dorul de mare
Unde mereu mă pierd în amintiri de vis,
N-am fost un an pe-aici și-acum privesc în zare
Și-o regălesc frumoasă...în jur e paradis.

Cum te-a-mbrăcat natura...în alb ca pe-o mireasă
Dantele geruite-n lumini strălucitoare,
Alai de țurțuri reci la rochia-ți aleasă
Zâmbești ca o fecioară în unde și candoare.

Toți pescărușii mării, țin voalul de argint
Ți-l poartă peste valuri cu grijă și uimire,

Se strâng nuntași la țarm, privesc dar nu te-ating
Cu toți așteaptă-n zori neprihănitul mire.

DAȚI-MI NOAPTEA DE IUBIRE

Dați-mi răsărit de soare, oglindit în flori de nufăr,
Solzii peștilor de aur, amintirile din cufăr,
Zborul lebedelor albe către zările visării,
Ram de salcie pletoasă și o lacrimă uitării.

Dați-mi cântecul viorii și acorduri în iubire,
Timpului răspuns la toate, sufletului mântuire,
Liniște...cer plin de stele, mici fărâme de cristal,
Somn tihnit în lan de spice unduite-n vânt hoinar.

Dați-mi noaptea de iubire lângă-o salcie la mal,
Să cuprind tot infinitul și alintul unui val,
Visul să-l transform în ploaie, joc de picături în ape,
Mângâierea s-o păstrez, să te simt mereu aproape.

IDENTITATE

Oraș scâldat de ape, vestigiu geto-dac,
Eternă așezare, din veac și până-n veac,
În tine m-am născut, cu Dunărea aproape,
Crescută-n bucurii și-n legănări de ape.

O, Deltă înverzită formezi în drum spre mare,
Miracol ne-ntâlnit în răsărit de soare,
Ecouri rătăcite, în sălcii se-mpletesc,
Splendoare peste ape...când nufării-nfloresc.

Trec anii peste noi, oraș întinerit,
Am tot plecat de-acasă, mereu am revenit,
Nu mă despart de tine, aici vreau să trăiesc,
Ești port scâldat de valuri, pe țarmul românesc.

VECHIUL PATEFON

Fugi...și lasă-mă în pace!
Se răsti un patefon,
Adu plăcile încoace!
Caraghios sunt...un bufon.

Zgâriate-n multe rânduri,
Discurile-n coperte vechi,
Răscoleau tristețea-n gânduri
La tangou, printre perechi.

Timpul a trecut în grabă,
Zac acum în podul trist,
În acest colț de cocioabă
A trăit un mare-artist.

(DEBUT - din vol. „Vis spre înălțimi”)

Mădălina BOȚ

Nichita Stănescu - făuritor al cuvântului

Cuvântul este Dumnezeu, iar Dumnezeu este Cuvântul... În prea marea Sa bunătate, El i-a permis omului să descopere, călăuzit de El, rămășițele Cuvintelor Dintâi. Iar omul ce a făcut? A înflorit și s-a împodobit în și prin cuvânt, s-a bucurat de alaiul cuvântului, pe care l-a înconjurat cu o neistovită slavă și iubire, simțind în el unul dintre cele mai mari privilegii.

De atunci, omul cugetă mereu la cuvânt și prin intermediul cuvântului, la Cuvânt. Mâna lui scrie, modelează foaia albă ca și cum și-ar face cruce neîncetat, ca și cum s-ar afla într-o rugăciune neîntreruptă.

Cuvântul este un desferecător al puterilor gândului și al simțirii. Mirarea omului în fața lui, adică sentimentul întâlnirii dintre continua fascinație și dintr-o dată înțelegere, este minunatul rod - Poezia, iar poetul este starea de har a omului, fiind ea însăși o răsplată. În ce constă, însă, această stare de har, darul lui Dumnezeu *celui mai iubit dintre pământeni*? Ea este un zbcium permanent, pentru că încearcă să cuprindă ceea ce nu poate fi cuprins. Paradoxal, starea de har se transformă în Crucea de pe Dealul Golgotei, o cruce așezată pe umeri muritori, o jertfă neînsemnat de mică în comparație cu Jertfa Primordială, dar totuși o strădanie imensă, prin care veritabilul poet, care știe să dea sens cuvântului, transformă poezia în rugăciune. Doar el poartă amprenta Creației Dintâi.

Poetul duce o luptă cu el însuși, cu lumea din jur, dar în primul rând o luptă contra cuvântului, mai grea decât toate celelalte și cea mai istovitoare, căci el este cu totul deosebit și nu se așterne liniștit pe hârtie, nu face primul pas către Devenire decât după un travaliu lung, fără geamăt. Poetul încearcă, mai întâi de toate, să elibereze "necuvântul", fantasma care îl hărțuiește continuu, acel sentiment de "neajungere a limbii", în cuvânt. Aceasta este marea trudă: aflarea inimii cuvântului care pulsează atât de firav, aparent chiar deloc în himera fără chip. El trebuie să o găsească și, asemeni unui chirurg maestru, să o "opereze" cu grijă, să o scoată intactă din vid și să o așeze la fel de atent în cuprins. Paralel, el trebuie să caute, așa cum spunea Novalis, și pe drumul tainic care duce "înăuntru", spre sufletul său și să smulgă și de acolo lacrimi, îmbrățișări, sărutări, râsete, trăiri, sentimente...

Triumful lui, însă, încoronează toată munca

titanică ce, surprinzător, nu arată ca un câmp de bătălie, dezordonat, cu răniți sau morți, ci seamănă cu pacea unei poienițe tănuite de război! Căci poezia lui se roagă cu cuvinte impregnate de liniște!

Aceasta ar putea fi o scurtă caracterizare a lui Nichita Stănescu, căci, așa cum însuși poetul afirma, "el s-a ocupat cu cuvântul o întreagă viață. S-a ocupat cu însăși făptura lui Dumnezeu". Și ce poate fi mai frumos și mai îmbucurător pentru un om, decât să îl descrii prin intermediul muncii sale sau, prin lucrul care îi este cel mai drag și cel mai de preț în lume? „Suntem ceea ce iubim”, mai spunea cândva frumos poetul...

Și ce poate fi mai adevărat despre Nichita Stănescu decât faptul că a fost un permanent îndrăgostit de un chip angelic-demonic, surăzător-plângător, liniștit-zbuciumat, numit poezie? Din toată această specială idilă a germinat un rod cu totul deosebit, care a fost botezat limbă poezescă.

„Cu mâna stângă ți-am întors spre mine chipul, / sub cortul adormiților gutui / și de-aș putea să-mi rup din ochii tăi privirea...”

Și de-ar fi putut să-și rupă din ochii ei privirea, nimic din toată opera sa nu ar mai fi avut aceeași valoare...

Limba poezescă este o ipostază sărbătorească a limbii române, pentru că este vie. Ce este ea, totuși, din punct de vedere conotativ? Aparent, nu este nimic altceva decât o abatere voită de la regulile stricte și reci ale gramaticii, o îmbunătățire a distribuției unui cuvânt care nu are, sub nicio formă, un sens distructiv. Asemenea inovare ar duce la o dezordine totală, la o diminuare a preciziei limbii, s-ar ajunge în situația în care orice ar putea să însemne orice. Dar limba lui Nichita Stănescu nu este doar o reformă lingvistică, ci o invitație către un joc de scurtă durată, atât cât durează lectura poeziei lui. El nu dorește decât ca noi, cititorii, să avem libertatea sufletească de a ne bucura de inventivitatea sa lingvistică și, nu în ultimă instanță, de a o aprecia. Limba lui nu este complicată, dar poate să rămână complet străină, chiar și unui român, dacă se află într-o atitudine morală improprie. De la Nichita Stănescu, autorul „Necuvintelor”, nu se poate aștepta aflarea imediată a unei chestiuni de maxim interes, a unei definiții exacte sau a unei demonstrații certe. Din limba lui Nichita Stănescu trebuie aflată muzicalitatea ascunsă în liniște, în surzenie, adică trebuie găsit ceea ce a vrut poetul să fie găsit.

Limba poezescă nu vrea să câștige o bătălie într-un nu știu ce război și nu vrea să obțină locul I într-o nu știu ce competiție deoarece „*poezia nu are natură concurentă*”. *Ea vrea doar ca noi "să îl iubim pe Eminescu", "să ne învățăm cuvintele să iubească", "să înțelegem că unu și cu unu nu fac doi, / ci trei, sau patru, sau cinci", "să simțim și noi prezența aripei", "să ne rănim de-acoperiș / de ramurile verzi, piezișe", "să învățăm mersul pe*

valuri, în picioare”, „să nu fim geniali, ci trimbulinzi asemenea generalilor mari” și, nu în ultimul rând, „să nu punem mâna pe poet decât numai atunci când mâna noastră va fi subțire ca raza...”

Aceasta este limba lui Nichita, creația lui Nichita, munca lui Nichita, talentul lui Nichita, inventivitatea lui Ni-chita, jocul lui Nichita, cadoul lui Nichita, sufletul lui Nichita...

Notă: *Lucrarea a obținut Premiul "Nichita Stănescu" (eseu) la Concursul "Scriitori de ieri, de azi și de mâine", categoria 15-21 ani, din cadrul Festivalului Național al Cărții "Axis Libri", Galați, 22-26 mai 2013*

Ioana Elena JALBĂ

Ecuatii fără soluții

Și poezia mea
este o ecuație fără soluție,
cu variabile multe,
prinse între metafore și întrebări,
și care
se refugiază în incompatibilitate.

Culoarea secundelor irosite în rezolvare
o pot folosi drept fard, pentru pleoapele
ale căror lacrimi se doresc a fi
soluția rănită din prea multă dragoste de ecuații...

Numai cu o rotundă paranteză
scoasă din umbra gândului
am putea schimba soarta existenței lor
aducând-o în rândul celor cu soluția la vedere.

N-ați înțeles nimic din rezolvare
Nici eu.

Doar că
toate aceste ecuații n-au niciodată soluție
însă
trebuie totuși
să treacă prin pașii sub care speră să se rezolve.

Firescul

*Ai văzut crăpătura din peretele acela?
De cât timp să fi fost aici?
Poate de când am început să-mi uit ochii
prin sertarele tale din castele cu nisip...*

*Ții minte? Îmi plăcea să stau în iarbă,
să privesc cutele acelei pielii bolovănoase.
Gândăceii îmi vorbeau pe atunci
iar eu eram prea mică să le răspund.*

*Mai târziu am vrut să port tocure, să privesc stele,
ancoram tentacule fragile de felinarele
Căii Lactee.*

*Apoi te-am zărit pe tine, fluturi de noapte,
îți vârsai pe fundul mării clepsidrele din buzunare.*

*Știi? Atunci am aflat că-ți port în sânge
inelul cu scoici și pești, alge și corăbii scufundate.*

*Dragul meu, podeaua îmi răsuflă greu sub talpă,
umple-mi un pahar din venele tale, îneacă-mă!*

Ființă

*"...mă temeam să nu-mi sfarme ceva fericirea"
Lev Tolstoi*

*un trup muribund a plecat în căutarea ta
privește-l, e nebun și lacom, cu tălpile în sticlă
de atâția pescăruși găuri în palma stângă
au crescut
febră și friguri, a învățat să ghicească
lemnul și pământul
pe care ferm, ai urcat în semicercuri strâmbe.
"mă mai fac bine?" îl întrebă pe medicul familiei
scund și adunat sub mustața plină de sudoare
pe care întreaga copilărie l-a urât
"drăguț, tu suferi de mare și vise..."
știa tânăra că în adevăr s-ar fi dorit departe,
departe de tot
însă a negat cu drag și fluturi jucând în burtă*

*în chingi, așteptând dezlegarea
te urmărește printre draperiile negre
sufletul simplu în sens invers
împreună cu ea
alta-i nebună după tine
trup tatuat cu pisică la spate
în vise pe foi
la stânga, cafeaua amară.*

Ascunsă

Pot spune orice, dar nu oricui.
lumea nu e destul de veche...
ascult doar greierii
care îmi țipă în ureche.
am fost pe urmele fericirii
o viață-ntreagă.
am învățat că n-o poți prinde
căci îi place să aleagă
doar oameni, ca să îi scufunde
în nori de vară, sau perne moi.

Notă: *Lucrarea a obținut Premiul pentru stil la Concursul "Scriitori de ieri, de azi și de mâine", categoria 8-14 ani, din cadrul Festivalului Național al Cărții "Axis Libri", Galați, 22-26 mai 2013*

Tudose TATU

Părintele Comisiei Europene a Dunării, Charles Cunningham (I)

Charles Cunningham a fost fițilul britanic de la Dunărea maritimă al războiului Crimeii și tatăl Comisiei Europene a Dunării, fapt nerecunoscut de toți strămbii istorici ai universului trecuți la cele veșnice și cei contemporani nouă.

Există însă și o excepție. Singurul care îi atribuie paternitatea înființării Comisiei Europene a Dunării, dar și acesta destul de reținut este istoricul american, deh America refugiul celor năpăstuiți cum este înscris în imnul ei, anume Edward Benjamin Krehbiel, profesor la universitatea Stanford, într-un articol apărut în urmă cu aproape 100 de ani, mai precis în martie 1918.

Trecuse multă vreme și mai multă apă pe Dunăre. Iată comentariul său.

„Sugestia de a înființa o comisie internațională de a elibera fluviul de obstacole pare că a plecat - seems to have originated, în original nn. - de la Charles Cunningham care într-un raport din 30 Septembrie 1850 a propus drept una dintre cele câteva metode „ca diversele națiuni interesate în navigația pe Dunăre să numească Comisari (cum se pare că s-a procedat pe Rin) și Comisia să-și asume sarcina de a curăți Sulina” un braț al Deltei Dunării”.

Vom avea plăcerea de a vedea mai departe, în cuprinsul articolului, propunerea diplomatului britanic în extenso.

Despre Charles Cunningham știm doar că a fost fiul lui James și Marion (Wright) Cunningham, scoțieni ce au trăit și murit în țara lor muntoasă.

Tatăl său era brutar, deținând și operând o moară de făină în satul Bonnington, devenit în timp o suburbie a orașului Edinburg.

Bonnington Mills era, după cum îi spune și numele, o moară menționată în 1143 ca formând Baronatul de Broughton (Barony of Broughton), într-o confirmare a unei danii acordate Abației de Holyrood (Abbey of Holyrood) de regele David I.

În anul 1617 terenul și morile au fost achiziționate de Consiliul Orașului Edinburg de la proprietarii acestuia, familia Logand de Restalrig.

Ulterior consiliul avea să le închirieze.

În secolul 18 complexul de clădiri includea un siloz cu 3 depozite, o moară de grâu cu cadru din fier, casa morii și birouri.

Moara avea să fie transformată în uzină electrică în anul 1940 și urma să fie închisă în anul 1967.

Câteva clădiri aveau să fie demolate spre sfârșitul secolului trecut.

Adresa unui Cunningham din Edinburg era la 1805 conform „Post Office Annual Directory from whitsunday 1805 si withsunday 1806, Edinburg, 1805”, drept Cunningham of Bonnington 63 George's street. [1]

Cei doi au avut un număr de 8 copii, în ordine, Archibald, John, Charles, George, Andrew, Margaret, Jeannette (1824-1910) și Mary.

Astfel Charles Cunningham s-a născut cândva înainte de anul 1805. Archibald Cunningham este

menționat la 21 aprilie 1848 ca fiind de profesie tăbăcar în Bonnington [2]. La acea dată familia avea deja 4 fii, Andrew fiind ultimul care se naște în respectivul an, mai precis la 17 decembrie 1806.

Charles va urma studiile la Old High School. Pe tatăl său îl regăsim și într-o ediție din 1824-1825 a amintitei publicații scoțiene înregistrat ca James Cunningham Esq. Bonnington Mills.

Într-un testament datat 7 ianuarie 1825 Charles Cunningham lăsa întreaga sa avere fraților și surorilor sale care aveau să-i supraviețuiască. Îl vom afla, conform descrierii tot unui scoțian, anume a lui Charles McFarlane Esq., la Smirna, cel mai important port al orientului numit „Le petit Paris du Levant” printre cele aproximativ 20 de case comerciale engleze existente în orașul respectiv. Era sediul cel mai important al renumitei societăți britanice „Levant Company” după Constantinopol.

Scoțianul nostru se afla acolo la jumătatea lunii august 1827. Printre negustori sunt enumerați domnii din familia Wilkinson, apoi Borrell, Langdon, James Sandison, Cunningham și Jasigi. [3]

Așadar, în Galați, Charles Cunningham va veni de la Smirna. Datele privind numirea sa într-un post diplomatic diferă. Moise Pacu, în baza unor date culese din arhiva Ministerului de Externe a României, îl menționează ca viceconsul al Maiestății Sale Britanice la Galați începând cu 7/19 septembrie 1836. După datele oficiale britanice el avea să fie numit numit la 1 aprilie 1837.

Nu contează prea mult! Regimul de port liber, celebrul porto-franco al orașului Galați a intrat în vigoare la 1 iunie 1837. Charles Cunningham va avea un salariu anual de 200 lire sterline, dreptul de a se ocupa de comerț, datorită salarizării reduse cât și rangului vice-consulatului, cel strict comercial, nu politic.

Astfel își va continua vechea îndeletnicire de la Smirna, negustoria, meserie pe care o va practica din plin și în schelele maritime ale Dunării de Jos, Galați și Ibraila. Avea să-și construiască case în ambele orase.

Pentru o perioadă va acoperi diplomatic și celălalt port dunărean, în plus reprezentând și interesele Franței în cele două porturi surori.

Peste ani și ani va fi promovată. Iată înaintarea sa oficială în rang diplomatic după cum apare în „The London Gazette” de marți 30 august 1859. „Regina a avut plăcerea să-l numească pe Charles Cunningham Esq. în momentul de față Vice-Consul la Galați, în funcția de Consul al Maiestății Sale”.

Moise Pacu îl menționează ca fiind vice-consul până în 6 septembrie 1860.

Va deceda în 16 noiembrie 1860 la post, după alții la 16 decembrie, fiind îngropat la Galați în cimitirul devenit Parcul Libertății, cu Mazepa la cap.

1. Post Office Annual Directory from whitsunday 1805 si withsunday 1806, Edinburg, 1805, pag. 33

2. Edinburg Gazette 1848, pag. 197

3. Charles McFarlane - Constantinople in 1828, London MDCCCXXIX, Preface pag. IX-X

(va urma)

Maria TIRENESCU

De-ale vecinului Popa

Domnul Popa vrea să facă un cărucior cu care să aducă obiecte mai grele: valize de la gară și legumele de la piață, în special toamna, când face aprovizionarea.

Într-o zi, domnul Popa îl oprește pe Gigi, vecinul de la parter, cel cu care joacă destul de des table.

- Știi ceva? M-am tot gândit, dar am găsit...

Dacă sudez o bucățică de metal pe stânga, cele două roți vor fi la fel de sus.

- Nu cred că merge...

- Trebuie să încerc...

- Bine, vecine! Te rog să nu te superi, mă grăbesc acum, dar vorbim când mă întorc. Acum merg cu soția la piață.

Pe drum, soția lui Gigi, curioasă:

- Ce a mai făcut de data asta?

- A luat două roți să facă un cărucior...

- Ce-i așa de neobișnuit?

- Nimic, doar că o roată e mai mică.

- De aceea voia să o pună pe una mai sus?

Doamna începu să râdă.

- De ce râzi?

- Cum de a cumpărat roți de dimensiuni diferite?

- Fiind răcit, l-a trimis pe nepotul lui să-i aducă roțile de la piață. Nepotul a urmat instrucțiunile, dar vânzătoarea a luat două roți de după ușă, din locul în care le pusese domnul Popa, și i le-a dat fără să le verifice. Copilul a făcut serviciul, bunicul avea roțile și totul era bine. Până când a vrut să finalizeze căruciorul.

- Acum e sănătos. De ce nu merge să ia roți la fel de mari?

- De ce? De comod! Mai bine încercă să se descurce.

- Să îți spun de ce am râs! Când eram mică, am citit povestea *Diferite roți*, de Vladimir Suteev... Am uitat în mare parte povestea. Mai știu că un urs a făcut o căruță cu roți de mărimi diferite. Căruța mergea anapoda, nu putea ține direcția. Povestea se termină bine. Fiecare dintre cele patru animale care au descoperit căruța abandonată a luat câte o roată și i-a găsit o întrebuințare potrivită.

Seara, la o partidă de table.

- Vecine, m-am hotărât! Măine merg să schimb roțile.

- Schimbă numai una...

- Să știi că ai dreptate!

Soția lui Gigi zâmbi cu subînțeles. De data asta, va măsura roțile?

(urmare din pag. 9)

Melodia de pe fundal e hipnotizantă. Ritmul îmi traversează urechea cu ușurință, asemeni unui ritual de inițiere într-o altă lume.

Zgomotele discontinue, și totuși unitare, sunt în comuniune perfectă cu acel suflet din fața mea.

Oglinzile paralele reflectă imagini diferite. Una reflectă imaginile clare, perfecte, iar cealaltă pe cele distorsionate, diforme.

Acea melodie se oprește. Universul nu mai cântă. S-a oprit! S-a oprit o dată cu timpul meu!

Acum nu se mai aud decât zgomotele din mine, care vor să fie transpuse în muzică și nu reușesc. Vibrează mult prea discordant pentru a crea o artă.

M-am plimbat prea mult printre cei cu sânge roșu, încât trupul meu a început să tânjească după culoare, îmbolnăvindu-se de o boală incurabilă: dorința de perfect.

Trupul unitar de vis-a-vis rânjește de ceva timp. Știam că îl dezgust. El are sânge roșu, eu îi sunt diferită. El se adaptează, eu sunt muribundă. El e puternic, iar eu slabă.

Atunci, de ce nu mă omori chiar tu? Ucide răul de la rădăcină, înainte de a fi prea târziu!

Știam eu! Cu toată forța și superioritatea ta, nu o poți face. Sunt opusul tău, sunt geamănul dizigot, născută din placenta bolnavă de imperfecțiune.

Cu toate astea, nu poți trăi fără mine.

Mă urăști, și totuși nu vrei să devii erou prinuciderea mea. Nu vrei să te individualizezi ca ucigaș al meu.

Poate că mai ai un motiv pentru care mă urăști atât de tare. Dacă ai încerca să mă ucizi pe mine, e bine, și tu vei decădea la rândul tău. Atunci îți vei pierde superioritatea, vei coborî la condiția mea, sângele tău își va pierde și el culoarea.

Ah, cât de tare te-am înfuriat! Oglinda ta a crăpat în mii de părți. În zadar încerci să o spargi, să faci cioburile să sară, să nu mai îmi vezi reflecția. Zadarnic încerci să o distrugi, căci e indestructibilă. Nu poți elimina ceea ce e ireal. Cum ai vrea oare să distrugi o imagine reflectată în oglindă?

Prin absurd vorbind, nu știi tu că deși ai distruge-o pe ea reflecția imaginii mele se va propaga în alt mediu?

Probabil că pentru tine sunt o fantomă. Și e adevărat! Unde ești tu sunt și eu. Crezi că mie îmi e mai bine? Să îmi văd mereu slăbiciunile prin ochii tăi, să văd zilnic repulsia ce mi-o porți, să te văd mereu numai pe tine, sufletul meu ideal, iar tu să mă vezi zilnic pe mine, cu sângele meu incolor, cu corpul meu distorsionat, cu imperfecțiunea mea, să te vezi zilnic numai prin mine, sufletul tău rebut...

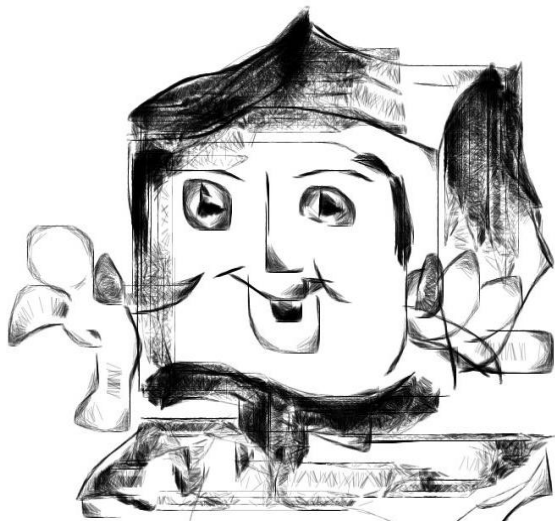
Dar care e de fapt realitatea? Dar care dintre noi ar fi oare capabil să vorbească despre real, căci poate nu existăm niciunul!

Înscrieri la Concursul Național de Proză „Mihail Sadoveanu”

Muzeul Literaturii Române Iași și Uniunea Scriitorilor din România - filiala Iași, în parteneriat cu Editura „Junimea”, Consiliul Județean și Primăria Municipiului Iași, vor organiza, în perioada 1-3 noiembrie, cea de-a IV-a ediție a **Concursului Național de Proză „Mihail Sadoveanu”**. Pot participa autori în vârstă de până la 50 de ani, care nu sunt membri ai USR și ale căror lucrări nu au fost publicate sau premiate la alte concursuri literare. Aceștia se pot înscrie la cele două secțiuni: *Junior* (până la 16 ani) sau *Senior* (cu vârstă cuprinsă între 17 și 50 de ani). Juriul concursului va acorda, pentru fiecare categorie, Premiul „Mihail Sadoveanu”, premiile I, II și III (în bani), precum și mențiuni din partea revistelor literare partenere, constând în publicarea textelor. Data limită de înscriere este 4 octombrie 2013 (data poștei). Regulamentul concursului este disponibil pe site-ul Muzeului Literaturii Române Iași www.muzeulliteraturiiiasi.ro.

desen de Elena-Liliana Fluture

CONCURS DE POEZIE ȘI PROZĂ LA MIZIL, 2013

REGULAMENT

- Pot participa toți creatorii de literatură, indiferent de vârstă, afilierea la U.S.R. sau alte uniuni de creație. Concurenții vor trimite, până la data de 15 septembrie 2013 (data poștei):

- **Pentru SECȚIUNEA POEZIE** - maximum 15 poezii, încadrate în format "A4" (cel mult 8 pagini culese cu Times New Roman, corp 14, obligatoriu cu diacritice), pe suport electronic (e-mail sau CD).

- **Pentru SECȚIUNEA PROZĂ** - maximum 12 pagini format "A4", culese cu Times New Roman, corp 14.

Pentru ambele secțiuni textele se semnează cu numele real (dacă autorul dorește să fie publicat sub pseudonim va specifica acest lucru).

- Se anexează un CV, care va cuprinde și adresele de corespondență (poștală, e-mail, număr de telefon) și o fotografie în JPEG sau TIF.

- CD-urile expediate prin poștă se trimit pe una din adresele: **Asociația Culturală Agatha Grigorescu Bacovia, str. Agatha Bacovia, nr. 13A, Mizil, județul Prahova, sau Lucian Mănăilescu, str. Unirii, bloc 35 C, ap. 14, Buzău, cod poștal 120237.**

- Textele prin e-mail vor fi expediate la adresa: **lmanailescu@yahoo.ro (telefon: 0769 210763)**

Vom confirma primirea textelor imediat ce acestea ne-au parvenit (lipsa confirmării este echivalentă cu neprimirea textelor)

- Juriul, format din: președinte - **Virgil Diaconu** (redactor-șef al revistei piteștene "Cafeneaua literară"), membri: **Emil Proșcan**, primarul orașului Mizil, **Niculai Tăicuțu**, **Emil Niculescu**, **Lucian Mănăilescu** (membri U.S.R.), va acorda Marele Premiu (1.000 lei) și câte trei premii pentru fiecare secțiune (I - 700 lei, II - 500 lei, III - 300 lei; valorile respective sunt cele minim estimate, ele putând să crească, în funcție de resursele bugetare obținute pentru concurs). De asemenea vor fi acordate premii speciale și mențiuni ale unor reviste literare sau instituții de cultură.

Câștigătorii vor fi anunțați din timp pentru a participa la festivitatea de premiere din luna octombrie, urmând să confirme prezența. În cazul neapărării la festivitate premiile se redistribuie.

Lucian Mănăilescu

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

Melania Cuc – Mersul pe apă
Editura Nico, Târgu Mureș, 2013

Viorela Codreanu Tiron – Vraj(b)a clipei
Editura AmandaEdit, București, 2011

Luminița Zaharia – Singularia tantum
Editura EditGraph, 2013

Mihaela Burlacu – Simfonie pentru ciulini,
Editura Ex Ponto, Constanța, 2013

BOEMA

ISSN 2066-0154

Galati, cod 800428, Str. Barbosi, Nr. 12, Bloc D, Ap. 14

Telefon: 0726 337376, 0336 800313

Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com

Web site: www.boema.inforapart.ro